

การนำนโยบายถึงขยะเปียกลดโลกร้อนไปสู่การปฏิบัติในพื้นที่¹

เทศบาลตำบลอัมพวา อำเภออัมพวา จังหวัดสมุทรสงคราม

Implementation of National Food Waste Management Policy in the area of Amphawa Subdistrict Municipality Amphawa District Samut Songkhram Province

นายคณาธาร นัคราเรือง²

ศาสตราจารย์ ดร. วราภรณ์ จุลปานนท์³

บทคัดย่อ

การวิจัยเรื่องการนำนโยบายถึงขยะเปียกลดโลกร้อนไปสู่การปฏิบัติในพื้นที่เทศบาลตำบลอัมพวา อำเภออัมพวา จังหวัดสมุทรสงคราม มีวัตถุประสงค์เพื่อ (1) เพื่อศึกษากระบวนการการนำนโยบายถึงขยะเปียกลดโลกร้อนไปสู่การปฏิบัติในพื้นที่เทศบาลตำบลอัมพวา อำเภออัมพวา จังหวัดสมุทรสงคราม (2) เพื่อศึกษาปัญหา อุปสรรค ในการนำนโยบายถึงขยะเปียกลดโลกร้อนไปสู่การปฏิบัติในพื้นที่เทศบาลตำบลอัมพวา อำเภออัมพวา จังหวัดสมุทรสงคราม (3) เพื่อเสนอแนะวิธีการแก้ไขปัญหาของการนำนโยบายถึงขยะเปียกลดโลกร้อนไปปฏิบัติในพื้นที่เทศบาลตำบลอัมพวา อำเภออัมพวา จังหวัดสมุทรสงคราม โดยการเก็บข้อมูลจากการสัมภาษณ์ผู้ให้ข้อมูลสำคัญ ได้แก่ บุคลากรหรือเจ้าหน้าที่ของสำนักงานส่งเสริมการปกครองท้องถิ่นจังหวัดสมุทรสงคราม ผู้บริหารท้องถิ่นของเทศบาลตำบลอัมพวา บุคลากรหรือเจ้าหน้าที่ของเทศบาลตำบลอัมพวา นักการเมือง ผู้นำชุมชน และประชาชนในเขตพื้นที่เทศบาลตำบลอัมพวา แล้วนำมาสรุปประเด็นจากการสัมภาษณ์ และอภิปรายผล

ผลการศึกษาพบว่า (1) กระบวนการนำนโยบายไปปฏิบัติในพื้นที่เทศบาลตำบลอัมพวาเริ่มต้นจากการมีข้อสั่งการและแนวทางที่ทางจังหวัดและอำเภอแจ้งลงมาตามลำดับ เพื่อให้เทศบาลตำบลอัมพवादำเนินการตามนโยบายดังกล่าว ผู้บริหารท้องถิ่น ข้าราชการ และเจ้าหน้าที่ของเทศบาลได้ร่วมดำเนินการประชุมชี้แจงผู้ที่เกี่ยวข้อง แต่งตั้งคณะกรรมการ กำหนดหน่วยงานและผู้รับผิดชอบงานนโยบายถึงขยะเปียกลดโลกร้อนไปดำเนินการ โดยให้ผู้นำชุมชน ออ. อสม. เป็นส่วนสำคัญในการขับเคลื่อนนโยบายดังกล่าวร่วมกับทีมงานของทางเทศบาล (2) ปัญหาและอุปสรรคเกิดจาก ปัญหาด้านการไม่ให้ความร่วมมือของประชาชนในพื้นที่ การไม่มีพื้นที่ในการฝังถังที่เพียงพอ และปัญหาน้ำท่วม การมีตัวเงินตัวทองมาค้ำยเชื้อเศษอาหาร ปัญหาการใช้ถังในสภาพอากาศช่วงฝนตก สภาพถังชำรุด ถึงขยะเปียกที่ได้รับมาไม่เพียงพอต่อการใส่ขยะอินทรีย์ที่มีปริมาณมาก และขาดการสนับสนุนน้ำหมักชีวภาพ (3) การแก้ไขปัญหาควรเริ่มต้นจากการวางแผนตามขั้นตอนที่เหมาะสม มีความเป็นไปได้ และกำหนดหน้าที่ความรับผิดชอบให้ชัดเจน ผู้บริหารท้องถิ่นควรเป็นต้นแบบในการฝังถังขยะเปียกในบ้านของตนเองไปจนถึงผู้แทนของเทศบาล เพื่อให้ผู้อื่นได้เห็นเป็นแบบอย่างและตระหนักถึงความสำคัญของถึงขยะเปียกมากขึ้น การลงพื้นที่ร่วมกับผู้แทนของทางเทศบาลตั้งแต่เริ่มการแจกถัง การอธิบายให้ความรู้ความเข้าใจ การรณรงค์ประชาสัมพันธ์ การฝังถังไปจนถึงการใช้ประโยชน์ การประชาสัมพันธ์ผ่านเสียงตามสาย เว็บไซต์หรือสื่อออนไลน์ ป้ายประชาสัมพันธ์ และการจัดให้มีกิจกรรมหรือโครงการต่าง ๆ ในส่วนของครัวเรือนที่ไม่มีพื้นที่ในการฝังถังขยะเปียกหรือสภาพพื้นที่มีปัญหาหน้าท่วมบ่อยครั้ง ควรแนะนำให้ประชาชนนำขยะอินทรีย์ไปใส่ในถังกลาง โดยมีเจ้าหน้าที่ไปจัดเก็บตามวันที่กำหนด ควรแนะนำให้ประชาชนให้ปิดฝาถังขยะเปียกให้มิดชิดหรือควรรหาสิ่งของที่มีน้ำหนักมาทับฝาถังขยะเปียกไว้เพื่อป้องกันสัตว์มาค้ำยเชื้อเศษอาหาร และการสำรวจครัวเรือนที่มีความต้องการหรือมีสภาพถังที่ไม่เหมาะสมกับการใช้งาน และจัดหาถังมาเปลี่ยนให้กับประชาชนในครัวเรือนที่มีปัญหาเหล่านั้น รวมทั้งการจัดทำแผนในการเข้าไปตรวจเยี่ยมและแนะนำการใช้ประโยชน์ของถังขยะเปียกอย่างต่อเนื่อง

คำสำคัญ : การนำนโยบายไปสู่การปฏิบัติ, ขยะอินทรีย์, ผู้บริหารท้องถิ่น, ผู้แทนของเทศบาล, ถึงขยะเปียกลดโลกร้อน

¹ บทความจากการค้นคว้าอิสระ เรื่อง การนำนโยบายถึงขยะเปียกลดโลกร้อนไปสู่การปฏิบัติในพื้นที่ เทศบาลตำบลอัมพวา อำเภออัมพวา จังหวัดสมุทรสงคราม

² นักศึกษาหลักสูตรรัฐศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาสหวิทยาการเพื่อการพัฒนาท้องถิ่น คณะรัฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง

³ อาจารย์ที่ปรึกษาการค้นคว้าอิสระ

Abstract

Research on the Implementation of National Food Waste Management Policy in the area of Amphawa Subdistrict Municipality Amphawa District Samut Songkhram Province The objective was (1) to study the process of implementing the National Food Waste Management Policy in the area of Amphawa Subdistrict Municipality Amphawa District Samut Songkhram Province (2) To study the problem. Obstacles in implementing of National Food Waste Management Policy in the area of Amphawa Subdistrict Municipality Amphawa District Samut Songkhram Province (3) To suggest solutions to the problem implementing of National Food Waste Management Policy in the area of Amphawa Subdistrict Municipality Amphawa District Samut Songkhram Province. By collecting data from interviews with important information providers, such as personnel Provincial Officer for Local Administration Local Administration. Local administrators of Amphawa Subdistrict Municipality, Personnel or officials of Amphawa Subdistrict Municipality, Politicians, community leaders, and people in Amphawa Subdistrict Municipality then summarized the issues from interviews and discussions.

The results of the study showed that: (1) the process of implementing the policy in Amphawa Subdistrict Municipality started from having instructions and guidelines; The province and district have been notified respectively for Amphawa Subdistrict Municipality to implement the policy. Local administrators, government officials, and municipal officials attended the meeting to clarify those involved. Determine the agency and person responsible for the Implementation of National Food Waste Management Policy to be implemented. community leader, Local Environment Volunteer and Village health volunteers is an important part of driving such policy together with the municipal team. (2) Problems and obstacles arise from The problem of non-cooperation of people in the area lack of space, To bury the tank is sufficient and flooding problems, Having Varanus salvator to scavenge for food scraps, Problems with using buckets in rainy weather, The condition of the bucket is damaged, The bucket received is not enough to hold a large amount of organic waste and lack of support for biological fermentation water. (3) Problem solving It should start with planning the appropriate steps. There is a possibility and clearly define duties and responsibilities Local administrators should lead by example in burying wet trash cans in their own homes, all the way to municipal representatives. For others to see as an example and become more aware of the importance of green cone. Visiting the area with representatives of the municipality since the start of the distribution of buckets Explanation provides understanding, Public relations campaign Burying tanks to utilization, Public relations through telephone calls Website or online media, Public relations sign and organizing training or various projects. For households that do not have space to bury green cone or whose areas have frequent flooding problems people should be advised to put their compostable waste in a central bin. with officials going to collect them on the specified date. People should be advised to close the lid of the tank completely or find a heavy object to put on top of the tank lid. and surveying households that have needs or whose tanks are unsuitable for use. and provide replacement tanks for people in households with those problems. Including creating a plan to visit and recommend the continued use of green cone.

Keywords : policy implementation, Compostable waste, local administrators, representatives of municipalities, green cone

ความสำคัญของปัญหา

ภาวะโลกร้อนมีสาเหตุสำคัญมาจากจากการทำกิจกรรมของมนุษย์ในชีวิตประจำวัน เช่น การผลิตพลังงานความร้อนจากการเผาไหม้เชื้อเพลิงฟอสซิล การผลิตสินค้าในภาคอุตสาหกรรม การตัดไม้ทำลายป่า การคมนาคมขนส่งที่ต้องขับเคลื่อนด้วยพลังงานเชื้อเพลิง การใช้พลังงานในครัวเรือน เป็นต้น แต่สาเหตุที่สำคัญอีกอย่างหนึ่งของภาวะโลกร้อน คือ กระบวนการจัดการของเสียจากการทิ้งขยะของประชาชนและหน่วยงานต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการกำจัดขยะ ไม่ว่าจะเป็นการเก็บขน การฝังกลบ การเผาแบบเปิด การหมักปุ๋ย การหมักก๊าซชีวภาพ เป็นต้น ล้วนแต่มีการปล่อยก๊าซเรือนกระจกทั้งสิ้น (สหประชาชาติ ประเทศไทย, 2565)

กระทรวงมหาดไทยโดยกรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่น ได้กำหนดนโยบายถึงขยะเปียกลดโลกร้อน โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อให้เกิดการบรรลุเป้าหมายการลดก๊าซเรือนกระจก ซึ่งการประชุมคณะอนุกรรมการพิจารณาโครงการและกิจกรรมลดก๊าซเรือนกระจกเมื่อวันที่ 5 สิงหาคม 2562 มีมติเห็นชอบการขึ้นทะเบียนโครงการถึงขยะเปียกลดโลกร้อนขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ประเทศไทยของกรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่น กระทรวงมหาดไทย โดยกรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่นจะให้จังหวัดส่งเสริมให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นสนับสนุนการจัดทำถังขยะเปียกให้ครบทุกครัวเรือนที่มีพื้นที่ในการจัดทำถังขยะเปียก (กระทรวงมหาดไทย, 2565)

จังหวัดสมุทรสงครามในเขตพื้นที่ตำบลอัมพวา เป็นพื้นที่ที่มีประชากรจำนวน 5,126 คน (เทศบาลตำบลอัมพวา, 2565) และมีแหล่งท่องเที่ยวที่มีนักท่องเที่ยวเข้ามาในพื้นที่ที่เพิ่มขึ้นในแต่ละปี เช่น ตลาดน้ำอัมพวา อุทยาน ร.2 วัดอัมพวันเจติยารามวรวิหาร วัดบางกะพ้อม เป็นต้น ส่งผลให้เกิดปัญหาขยะมูลฝอยจำนวนมาก โดยเฉพาะขยะอินทรีย์ที่มีปริมาณเพิ่มขึ้นในแต่ละปี ซึ่งในปี 2564 ขยะอินทรีย์มีปริมาณ 481 ตัน/ปี และในปี 2565 ขยะอินทรีย์มีปริมาณ 752 ตัน/ปี (ระบบข้อมูลกลาง อบท. กรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่น, 2565-2566) โดยปัญหาขยะอินทรีย์ที่เพิ่มขึ้นในแต่ละปีนี้ เกิดขึ้นจากจำนวนประชากรที่มีการบริโภคมากขึ้น การทิ้งรวมกับขยะประเภทอื่น และการที่ประชาชนไม่เห็นประโยชน์ของขยะอินทรีย์

เทศบาลตำบลอัมพวา เป็นพื้นที่ราบลุ่มมีแม่น้ำแม่กลองไหลผ่าน โดยประชากรส่วนใหญ่ ประกอบอาชีพเกษตรกรรม รองลงมาจะเป็นการประกอบการพาณิชย์ (เทศบาลตำบลอัมพวา, 2565) ซึ่งทางเทศบาลตำบลอัมพวาได้เล็งเห็นถึงความสำคัญของปัญหาขยะอินทรีย์ที่เพิ่มขึ้นในแต่ละปี แต่กลับไม่มีการนำมาใช้ประโยชน์ จึงได้มีการนำโครงการถึงขยะเปียกลดโลกร้อนมาดำเนินการในพื้นที่ เพราะปัญหาที่ได้จากถังขยะเปียกจะช่วยสร้างประโยชน์ให้กับเกษตรกรและประชาชนในแต่ละครัวเรือน

คำถามการวิจัย

1. การนำนโยบายถึงขยะเปียกลดโลกร้อนไปสู่การปฏิบัติในพื้นที่เทศบาลตำบลอัมพวา อำเภออัมพวา จังหวัดสมุทรสงคราม อย่างไร
2. ปัญหา อุปสรรค ในการนำนโยบายถึงขยะเปียกลดโลกร้อนไปสู่การปฏิบัติในพื้นที่เทศบาลตำบลอัมพวา อำเภออัมพวา จังหวัดสมุทรสงคราม เป็นอย่างไร
3. วิธีการแก้ไขปัญหาของการนำนโยบายถึงขยะเปียกลดโลกร้อนไปปฏิบัติในพื้นที่เทศบาลตำบลอัมพวา อำเภออัมพวา จังหวัดสมุทรสงคราม เป็นอย่างไร

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษากระบวนการการนำนโยบายถึงขยะเปียกลดโลกร้อนไปสู่การปฏิบัติในพื้นที่เทศบาลตำบลอัมพวา อำเภออัมพวา จังหวัดสมุทรสงคราม
2. เพื่อศึกษาปัญหา อุปสรรค ในการนำนโยบายถึงขยะเปียกลดโลกร้อนไปสู่การปฏิบัติในพื้นที่เทศบาลตำบลอัมพวา อำเภออัมพวา จังหวัดสมุทรสงคราม
3. เพื่อเสนอแนะวิธีการแก้ไขปัญหาของการนำนโยบายถึงขยะเปียกลดโลกร้อนไปปฏิบัติในพื้นที่เทศบาลตำบลอัมพวา อำเภออัมพวา จังหวัดสมุทรสงคราม

ขอบเขตของการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ เป็นการศึกษากระบวนการการนำนโยบายถึงขยะเปียกลดโลกร้อนไปสู่การปฏิบัติในพื้นที่เทศบาลตำบลอัมพวา อำเภออัมพวา จังหวัดสมุทรสงคราม ศึกษาปัญหา อุปสรรค ในการนำนโยบายถึงขยะเปียกลดโลกร้อนไปสู่การปฏิบัติ

ในพื้นที่เทศบาลตำบลอัมพวา อำเภออัมพวา จังหวัดสมุทรสงคราม และเสนอแนะวิธีการแก้ไขปัญหาของการนำนโยบายถึงขยะเปียกลดโลกร้อนไปปฏิบัติในพื้นที่เทศบาลตำบลอัมพวา อำเภออัมพวา จังหวัดสมุทรสงคราม โดยมีระยะเวลาในการศึกษาตั้งแต่เดือนสิงหาคม 2562 ถึงเดือนตุลาคม 2566

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับจากการวิจัย

1. ทำให้ทราบถึงกระบวนการการนำนโยบายถึงขยะเปียกลดโลกร้อนไปสู่การปฏิบัติในพื้นที่เทศบาลตำบลอัมพวา อำเภออัมพวา จังหวัดสมุทรสงคราม
2. ทำให้ทราบถึงปัญหา อุปสรรค ในการนำนโยบายถึงขยะเปียกลดโลกร้อนไปสู่การปฏิบัติในพื้นที่เทศบาลตำบลอัมพวา อำเภออัมพวา จังหวัดสมุทรสงคราม
3. สามารถนำข้อมูลที่ได้จากการศึกษาไปทบทวนนโยบายถึงขยะเปียกลดโลกร้อนว่ามีประเด็นใดบ้างที่ควรได้รับการปรับปรุงแก้ไข ปัญหาของการนำนโยบายถึงขยะเปียกลดโลกร้อนไปปฏิบัติในพื้นที่เทศบาลตำบลอัมพวา อำเภออัมพวา จังหวัดสมุทรสงคราม

แนวคิดทฤษฎีและวรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง

แนวคิดการนำนโยบายไปปฏิบัติ

1. ความหมายของการนำนโยบายสาธารณะไปปฏิบัติ (Public Policy Implementation)

ผู้วิจัยสรุปความหมายของการนำนโยบายไปปฏิบัติได้ว่า การนำนโยบายไปปฏิบัติ คือ กระบวนการทำงานของรัฐบาลหรือหน่วยงานที่เกี่ยวข้องในการนำนโยบายที่กำหนดโดยรัฐบาลไปปฏิบัติในสถานการณ์หรือกิจกรรมใด ๆ เพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ที่วางไว้ โดยอาศัยปัจจัยต่าง ๆ ที่มีผลต่อการบรรลุวัตถุประสงค์ของนโยบายเข้ามาเกี่ยวข้อง

2. ปัญหาของการนำนโยบายไปปฏิบัติ

วเรช จันทรศร, (2552, หน้า 98 – 103) ได้อธิบายไว้ว่า ลักษณะของปัญหาที่เกิดขึ้นในกระบวนการของการนำนโยบายไปปฏิบัติ สามารถแบ่งปัญหาหลักออกได้เป็นด้านต่าง ๆ 5 ด้าน ด้วยกัน ดังนี้

1) ปัญหาด้านสมรรถนะของหน่วยงานที่นำนโยบายไปปฏิบัติ

ความสำเร็จของการนำนโยบายไปปฏิบัติส่วนหนึ่งจะขึ้นอยู่กับสมรรถนะของหน่วยงานที่รับผิดชอบในการนำนโยบายไปปฏิบัติว่ามีความสามารถในการดำเนินการให้เป็นไปตามวัตถุประสงค์มากน้อยเพียงใด

2) ปัญหาด้านการควบคุม

ความสำเร็จของการนำนโยบายไปปฏิบัติส่วนหนึ่งขึ้นอยู่กับความสามารถในการควบคุม ซึ่งหมายถึง ความสามารถในการวัดความก้าวหน้า หรือผลการปฏิบัติของนโยบาย แผนงาน หรือโครงการ

3) ปัญหาด้านความร่วมมือและการต่อต้านการเปลี่ยนแปลง

การนำนโยบายไปปฏิบัติจะสำเร็จไม่ได้หากสมาชิกในองค์กรไม่ร่วมมือกันปฏิบัติตามแนวทางของนโยบาย ซึ่งปัญหาที่เกิดขึ้นจากการต่อต้านของผู้ปฏิบัติ นั้น มาจากสาเหตุสำคัญ 7 ประการ ดังนี้ 3.1) นโยบายนั้นไม่ได้มาจากความต้องการที่แท้จริงของสมาชิกในองค์กร 3.2) นโยบายส่งผลให้สูญเสียเงินในการปฏิบัติงานของสมาชิกในองค์กรเปลี่ยนแปลงไป 3.3) หัวหน้าหน่วยปฏิบัติไม่ได้ให้การสนับสนุนนโยบายเท่าที่ควร 3.4) สมาชิกในองค์กรทำการต่อต้าน เพราะเห็นว่า การปฏิบัติตามนโยบายจะส่งผลเสียต่องบประมาณและอัตรากำลังของหน่วยงาน และส่งผลต่อการเปลี่ยนแปลงภารกิจและหน้าที่ของบุคลากร 3.5) นโยบายถูกกำหนดขึ้นโดยฝ่ายบริหารที่ไม่เข้าใจสภาพความเป็นจริงของการปฏิบัติงาน 3.6) การไม่ได้เข้าไปมีส่วนร่วมในการตัดสินใจ การกำหนดวิธีการ และการเสนอแนะแนวทาง 3.7) ขาดความรู้ความเข้าใจว่าจะปฏิบัติตามนโยบายนั้นได้อย่างไร และขาดการสร้างความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับนโยบายนั้นให้กับผู้ปฏิบัติ

4) ปัญหาด้านอำนาจและความสัมพันธ์กับองค์กรอื่นที่เกี่ยวข้อง

ปัญหาด้านอำนาจและความสัมพันธ์กับองค์กรอื่นที่เกี่ยวข้อง มีสาเหตุมาจากผู้รับผิดชอบหรือผู้มีส่วนร่วมในการนำนโยบายไปปฏิบัติมีการปฏิสัมพันธ์ซึ่งกันและกัน ภายใต้สภาพแวดล้อมทางการเมืองที่เน้นการเผชิญหน้า การแสวงหาการสนับสนุน การเจรจาต่อรองในการจัดสรรทรัพยากร

5) ปัญหาด้านความสนับสนุนและความผูกพันขององค์การหรือบุคคลสำคัญในกระบวนการนำนโยบายไปปฏิบัติ

การนำนโยบายไปปฏิบัติ หากขาดการสนับสนุนและความผูกพันขององค์การหรือบุคคลสำคัญแล้ว อาจส่งผลไปถึงความล้มเหลวของนโยบายโดยตรงได้ ซึ่งกลุ่มองค์การหรือบุคคลที่สำคัญดังกล่าวนี้ หมายถึง กลุ่มผู้มีอิทธิพล กลุ่มผลประโยชน์ นักการเมือง ข้าราชการระดับสูง สื่อมวลชน เป็นต้น

3. ปัจจัย/เงื่อนไขที่ทำให้การนำนโยบายไปสู่การปฏิบัติที่ดีหรือที่สมบูรณ์

จุมพล หนิมพานิช, (2554, หน้า 540 - 543) ได้อธิบายสาเหตุที่ทำให้การนำนโยบายไปสู่การปฏิบัติที่ดีหรือที่สมบูรณ์ได้ ต้องมาจากปัจจัย/เงื่อนไขดังต่อไปนี้

1) **ปัจจัยที่อยู่นอกเหนือการควบคุมของผู้บริหาร** เป็นปัจจัยทางกายภาพ หรืออาจจะเป็นปัจจัยทางการเมือง ซึ่งนโยบายหรือมาตรการที่จะทำการนำนโยบายไปปฏิบัติสัมฤทธิ์ผลจะต้องเป็นที่ยอมรับของกลุ่มผลประโยชน์ ประชาชนกลุ่มต่าง ๆ หรือกลุ่มผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย

2) **ทรัพยากรและเวลาที่พอเพียง** ในบางครั้งอาจจะล้มเหลวหรือไม่สามารถประสบความสำเร็จได้ สาเหตุมาจากการตั้งความหวังมากเกินไปหรืออาจจะเป็นข้อจำกัดในเรื่องของเวลาและทรัพยากร

3) **การสื่อสารและการประสานงาน** คือ จะต้องมีการสื่อสารและการประสานงานที่ดีระหว่างองค์กรตัวแทนต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้อง กับแผนงานหรือโครงการ โดยจะต้องมีระบบการบริหารแผนแบบหนึ่งเดียว

4) **การปราศจากการต่อต้านต่อคำสั่ง** คือ การเชื่อฟังที่ดีหรือการไม่ต่อต้านคำสั่ง ซึ่งถ้าหากเกิดการต่อต้านขึ้นมาจะทำให้เกิดความขัดแย้งในผลประโยชน์ระหว่างองค์กร

4. หลักการนำนโยบายไปปฏิบัติให้เกิดผลสำเร็จ

ชูศักดิ์ รุ้อยิ่ง (2566, หน้า 22) ได้ให้ความคิดเห็นว่า หลักการนำนโยบายไปปฏิบัติให้เกิดผลสำเร็จ (Effective policy Implementation) ควรมีการดำเนินการ ดังนี้

ประการแรก คือ การกำหนดวัตถุประสงค์ที่ดี และกำหนดเป้าหมายที่ต้องการอย่างชัดเจน โดยทั้งวัตถุประสงค์และเป้าหมายจะต้องเป็นที่ยอมรับของทุกฝ่ายที่เกี่ยวข้อง

ประการที่สอง คือ เข้าใจและทราบเงื่อนไขสำคัญในการนำนโยบายไปปฏิบัติให้เกิดผลสำเร็จ

ประการที่สาม คือ การติดตามผลความคืบหน้า (Monitoring the Progress) เป็นระยะ ๆ เพื่อให้เข้าใจถึงปัญหาอุปสรรคในขั้นตอนการดำเนินการ

ประการที่สี่ คือ เมื่อเราทราบปัญหาอุปสรรคต่าง ๆ แล้ว ขั้นตอนต่อไปจะต้องมีการประชุมชี้แจง เพื่อสื่อสารให้ผู้อื่นเกิดความเข้าใจและให้ความร่วมมือมากขึ้น ทั้งนี้ หากมีความจำเป็นที่จะต้องปรับเปลี่ยนแผนเพื่อแก้ไขปัญหาอุปสรรคต่าง ๆ ก็จะสามารถทำได้อย่างทันถ่วงที

ประการสุดท้าย คือ การมีความมุ่งมั่นในการขับเคลื่อนนโยบายหรือโครงการให้บรรลุผลสำเร็จตามวัตถุประสงค์ และเป้าหมายที่ตั้งไว้ด้วยความพยายามในทุกวิถีทาง

5. **ทฤษฎีของการนำนโยบายสาธารณะไปปฏิบัติ** สามารถจำแนกออกเป็น 3 กลุ่มใหญ่ ซึ่งมีรายละเอียดดังต่อไปนี้ (สัญญา เคนาภูมิ และบุรฉัตร จันทรแดง, 2562, หน้า 98 - 113)

1) ทฤษฎีการนำนโยบายไปปฏิบัติจากบนลงล่าง (Top-down Theories of Implementation)

แนวทางตามทฤษฎีนี้ให้ความสำคัญกับความสามารถของผู้กำหนดนโยบายในการกำหนดวัตถุประสงค์ของนโยบายอย่างชัดเจน รวมถึงการติดตาม กำกับ ดูแล และควบคุมการนำนโยบายไปปฏิบัติ (สัญญา เคนาภูมิ และบุรฉัตร จันทรแดง, 2562, หน้า 99)

1.1) **ตัวแบบทางการเมือง (Political Model)** ตัวแบบการวิเคราะห์นี้เชื่อว่า ความสำเร็จของการนำนโยบายไปปฏิบัติเกิดจากความสามารถของบุคคลหรือกลุ่มองค์การ และความสัมพันธ์กับปัจจัยภายนอก ซึ่งเห็นว่าการที่จะทำให้ทุกฝ่ายมีความเห็นที่เหมือนกันและมีส่วนร่วมต่อกันเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นได้ยาก ความขัดแย้งเป็นปรากฏการณ์ธรรมดาที่เกิดขึ้นในองค์การหรือในสังคม

ดังนั้น นโยบายจึงเป็นเรื่องของการจัดสรรแบ่งปันสิ่งที่มีคุณค่าของสังคม ส่งผลให้เกิดการปกป้องผลประโยชน์ของตนระหว่างผู้ได้รับประโยชน์และผู้เสียประโยชน์ (สัญญา เคนาภูมิ และบุรฉัตร จันทรแดง, 2562, หน้า 101 – 102)

2) ทฤษฎีการนำนโยบายไปปฏิบัติจากล่างขึ้นบน (Bottom-up Theories of Implementation)

ทฤษฎีนี้เน้นผู้ปฏิบัติเชิงพื้นที่ในฐานะผู้ให้บริการและมองการนำนโยบายไปปฏิบัติเป็นกระบวนการต่อรองที่เกิดในเครือข่ายของผู้นำนโยบายไปปฏิบัติ (สัญญา เคนาภูมิ และบุรฉัตร จันทรแดง, 2562, หน้า 102 - 103)

2.1) **ตัวแบบทางกระบวนการของระบบราชการ (Bureaucratic Process Model) ของลิปสกี (Lipsky)** เป็นตัวแบบที่เชื่อว่า อำนาจที่แท้จริงขององค์การกระจายอยู่ภายในองค์กร ซึ่งหมายถึง สมาชิกองค์กรทุกคนมีอำนาจในการใช้วิจารณญาณของตนเองได้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งข้าราชการที่มีหน้าที่ประสานงานหรือติดต่อใกล้ชิดกับประชาชนสามารถใช้วิจารณญาณในการปฏิบัติหน้าที่ของตน โดยที่ผู้บังคับบัญชาไม่อาจจะควบคุมได้ (Jantarasom, 2011, หน้า 145 อ้างถึงใน สัญญา เคนาภูมิ และบุรฉัตร จันทรแดง, 2562, หน้า 103)

3) ทฤษฎีการนำนโยบายไปปฏิบัติแบบผสม (Hybrid Theories of Implementation)

ทฤษฎีการนำนโยบายไปปฏิบัติจากบนลงล่างและล่างขึ้นบน เป็นการปิดจุดอ่อนของทฤษฎีก่อนหน้า ดังนั้น การผสมตามทฤษฎีใหม่ทำให้เกิดแนวทางบูรณาการขึ้นมาจำนวนมาก (สัญญา เคนาภูมิ และบุรฉัตร จันทรแดง, 2562, หน้า 105)

3.1) **ตัวแบบปฏิสัมพันธ์ระหว่างปัจจัย (Interactions between Factor Models)** เป็นตัวแบบที่ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยต่าง ๆ ที่มีผลต่อการนำนโยบายไปปฏิบัติ (Edwards, George C, 1980, หน้า 148 อ้างถึงใน สัญญา เคนาภูมิ และบุรฉัตร จันทรแดง, 2562, หน้า 106)

นโยบายของรัฐบาล

เป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืน (Sustainable Development Goals: SDGs) (องค์การสหประชาชาติ, 2565)

องค์การสหประชาชาติได้มีการกำหนดเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืน ประกอบด้วย 17 เป้าหมาย (Goals) เพื่อแก้ปัญหาต่าง ๆ ของโลกที่กำลังเผชิญอยู่ในปัจจุบัน เช่น ความยากจน ภาวะโลกร้อน ความเหลื่อมล้ำ การทำลายสิ่งแวดล้อม ความขัดแย้ง เป็นต้น ซึ่งเป้าหมายทั้ง 17 เป้าหมาย มีดังนี้ (องค์การสหประชาชาติ, 2565) **เป้าหมายที่ 1 :** ยุติความยากจนในทุกรูปแบบในทุกที่ (No Poverty) **เป้าหมายที่ 2 :** ยุติความหิวโหย บรรลุความมั่นคงทางอาหารและยกระดับโภชนาการและส่งเสริมเกษตรกรรมที่ยั่งยืน (Zero Hunger) **เป้าหมายที่ 3 :** สร้างหลักประกันการมีสุขภาพที่ดี และส่งเสริมความเป็นอยู่ที่ดีสำหรับทุกคนในทุกช่วงวัย (Good Health and Well-being) **เป้าหมายที่ 4 :** สร้างหลักประกันว่าทุกคนมีการศึกษาที่มีคุณภาพอย่างครอบคลุมและเท่าเทียม และสนับสนุนโอกาสในการเรียนรู้ตลอดชีวิต (Quality Education) **เป้าหมายที่ 5 :** บรรลุความเสมอภาคระหว่างเพศ และเพิ่มบทบาทของสตรีและเด็กหญิงทุกคน (Gender Equality) **เป้าหมายที่ 6 :** สร้างหลักประกันเรื่องน้ำและการสุขาภิบาล ให้มีการจัดการอย่างยั่งยืนและมีสภาพพร้อมใช้สำหรับทุกคน (Clean Water and Sanitation) **เป้าหมายที่ 7 :** สร้างหลักประกันว่าทุกคนเข้าถึงพลังงานสมัยใหม่ในราคาที่สามารถซื้อหาได้ เชื่อถือได้ และยั่งยืน (Affordable and Clean Energy) **เป้าหมายที่ 8 :** ส่งเสริมการเติบโตทางเศรษฐกิจที่ต่อเนื่อง ครอบคลุม และยั่งยืน การจ้างงานเต็มที่ มีผลิตภาพ และการมีงานที่มีคุณค่าสำหรับทุกคน (Decent Work and Economic Growth) **เป้าหมายที่ 9 :** สร้างโครงสร้างพื้นฐานที่มีความยืดหยุ่นต่อการเปลี่ยนแปลง ส่งเสริมการพัฒนาอุตสาหกรรมที่ครอบคลุมและยั่งยืน และส่งเสริมนวัตกรรม (Industry, Innovation, and Infrastructure) **เป้าหมายที่ 10 :** ลดความไม่เสมอภาคภายในประเทศและระหว่างประเทศ (Reduced Inequalities) **เป้าหมายที่ 11 :** ทำให้เมืองและการตั้งถิ่นฐานของมนุษย์มีความครอบคลุม ปลอดภัย ยืดหยุ่นต่อการเปลี่ยนแปลง และยั่งยืน (Sustainable Cities and Communities) **เป้าหมายที่ 12 :** สร้างหลักประกันให้มีรูปแบบการผลิตและการบริโภคที่ยั่งยืน (Responsible Consumption and Production) **เป้าหมายที่ 13 :** ปฏิบัติการอย่างเร่งด่วนเพื่อต่อสู้กับการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศและผลกระทบที่เกิดขึ้น (Climate Action) **เป้าหมายที่ 14 :** อนุรักษ์และใช้ประโยชน์จากมหาสมุทร ทะเล และทรัพยากรทางทะเลอย่างยั่งยืน (Life Below Water) **เป้าหมายที่ 15 :** ปกป้อง ปันฟู และสนับสนุนการใช้ระบบนิเวศบนบก จัดการป่าไม้อย่างยั่งยืน หยุดการเสื่อมโทรมของที่ดินและฟื้นสภาพกลับมาใหม่ และหยุดการสูญเสียดังกล่าวหลายทางชีวภาพ (Life on Land) **เป้าหมายที่ 16 :** ส่งเสริมสังคมที่สงบสุขและครอบคลุม เพื่อให้ทุกคนเข้าถึงความยุติธรรม และสร้างสถาบันที่มีประสิทธิภาพ

รับผิดชอบ และครอบคลุมในทุกระดับ (Peace, Justice, and Strong Institutions) และ เป้าหมายที่ 17 : เสริมความเข้มแข็งให้แก่กลไกการดำเนินงานและฟื้นฟูสภาพหุ้นส่วนความร่วมมือระดับโลกเพื่อการพัฒนาที่ยั่งยืน (Partnerships for the Goals)

นโยบายถึงขยะเปียกลดโลกร้อนของกระทรวงมหาดไทย

กระทรวงมหาดไทย โดยกรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่น ได้ดำเนินโครงการถึงขยะเปียกลดโลกร้อน ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2562 โดยการส่งเสริมให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นสนับสนุนการจัดทำถังขยะเปียกให้ครบทุกครัวเรือน รวมถึงศูนย์พัฒนาเด็กเล็ก และสถานศึกษาในสังกัดองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นทุกแห่ง เพื่อเป็นการส่งเสริมการคัดแยกขยะครัวเรือน คัดแยกขยะเปียกออกจากขยะประเภทอื่น ๆ สร้างรายได้ ลดภาระค่าใช้จ่ายในการซื้อปุ๋ย การใช้ปุ๋ยหมักที่เกิดจากถังขยะเปียกไปใช้ในการทำการเกษตร เพิ่มความอุดมสมบูรณ์ของดิน ลดผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมและชุมชน ตลอดจนลดปริมาณการปล่อยก๊าซเรือนกระจก

คณะอนุกรรมการพิจารณาโครงการและกิจกรรมลดก๊าซเรือนกระจกขององค์การบริหารจัดการก๊าซเรือนกระจก โดยมีปลัดกระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม เป็นประธาน ได้พิจารณาเห็นชอบการขึ้นทะเบียนโครงการถึงขยะเปียกลดโลกร้อนขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น เป็นโครงการลดก๊าซเรือนกระจกภาคสมัครใจในประเทศไทย หรือ Thailand Voluntary Emission Reduction Program: T-VER เมื่อวันที่ 5 สิงหาคม 2562

คณะกรรมการพลังงานหอยการค้าไทย, (2566) อธิบายว่า ปัจจุบันกระทรวงมหาดไทยได้ริเริ่มโครงการ “ถึงขยะเปียกลดโลกร้อน” เพื่อส่งเสริมให้ครัวเรือนและชุมชนคัดแยกขยะเปียกจากขยะทั่วไปโดยขยะเปียกที่ผ่านการคัดแยกจะถูกนำไปทำปุ๋ยหมักหรืออาหารสัตว์ ซึ่งจะช่วยลดก๊าซคาร์บอนไดออกไซด์ในชั้นบรรยากาศได้ ทั้งนี้ โครงการดังกล่าวได้รับการรับรองจากองค์การบริหารจัดการก๊าซเรือนกระจก (องค์การมหาชน) ให้เป็นโครงการที่ช่วยลดการปล่อยก๊าซเรือนกระจกได้จริง

1) การขับเคลื่อนโครงการแม่บ้านมหาดไทย ร่วมใจ ลดปริมาณและคัดแยกขยะอินทรีย์หรือขยะเปียกครัวเรือน กรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่นได้ขอให้จังหวัดดำเนินการจัดทำ “ขยะอินทรีย์หรือขยะเปียกครัวเรือน” โดยให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นจัดทำ “ถังขยะอินทรีย์หรือขยะเปียกครัวเรือน” ณ ศูนย์เด็กเล็ก และสถานศึกษาในสังกัดองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นทุกแห่ง เพื่อนำขยะอินทรีย์หรือขยะเปียกไปใช้ประโยชน์ให้ครบทุกครัวเรือน และรายงานผลการดำเนินการให้กรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่นทราบ (กระทรวงมหาดไทย, 2561)

2) กระทรวงมหาดไทยได้จัดทำแผนปฏิบัติการขับเคลื่อนโครงการถึงขยะเปียกลดโลกร้อน และแจ้งแผนปฏิบัติการขับเคลื่อนโครงการถึงขยะเปียกลดโลกร้อนให้ทุกจังหวัดดำเนินการดังนี้ (กระทรวงมหาดไทย, 2565)

1.1) แต่งตั้งคณะกรรมการขับเคลื่อนโครงการถึงขยะเปียกลดโลกร้อน และคณะอนุกรรมการด้านต่าง ๆ โดยมีท้องถิ่นจังหวัด เป็นคณะอนุกรรมการด้านบูรณาการขับเคลื่อนในพื้นที่ เพื่อสนับสนุนแนวทางการดำเนินการขับเคลื่อนเพื่อเตรียมรับการทวนสอบภายใต้โครงการถึงขยะเปียกลดโลกร้อน ทั้งระดับจังหวัด อำเภอและองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น รวมถึงการดำเนินการในกระบวนการรับรองและซื้อขายคาร์บอนเครดิต

1.2) กลไกอำนวยการและขับเคลื่อนโครงการสู่การปฏิบัติในพื้นที่ มีดังนี้

กลไกอำนวยการและขับเคลื่อนโครงการถึงขยะเปียกลดโลกร้อน ประจำปี พ.ศ. 2565 จะมีทั้งหมด 3 ระดับ ได้แก่ จังหวัด อำเภอ และองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น

1.3) หลักเกณฑ์การจัดทำถังขยะเปียกลดโลกร้อน องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นจะต้องตรวจสอบและมีการแนะนำให้ประชาชนดำเนินการจัดทำถังขยะเปียกลดโลกร้อนอย่างถูกวิธีตามหลักเกณฑ์ ดังนี้ 1) การนำถังมาตัดกันและฝังกลบลงในหลุมลึกประมาณ 2 ถึง 3 ส่วนของความสูงของถัง 2) มีการใช้ถังขยะเปียกลดโลกร้อนอย่างถูกวิธี หมายถึงการนำเศษอาหาร เทใส่ในถัง พร้อมปิดฝา และมีการใช้ไม้พายหรืออุปกรณ์กวนเพื่อเพิ่มอากาศ 3) การใช้ถังขยะเปียกลดโลกร้อนเป็นประจำ โดยเศษอาหารจะไปสัมผัสกับแบคทีเรียในดินทำให้เกิดกระบวนการย่อยสลายตามธรรมชาติ เปลี่ยนจากการย่อยสลายแบบไร้อากาศตามหลุมฝังกลบที่ปลายทาง เป็นการย่อยสลายแบบมีอากาศ กลายเป็นสารบำรุงดินสำหรับใช้ในครัวเรือน

3) โครงการ “แม่กลองรวมพลัง 10 วัน ฝังถังขยะเปียก 100 %” จังหวัดสมุทรสงครามโดยสำนักงานส่งเสริมการปกครองท้องถิ่นจังหวัดสมุทรสงครามได้ขับเคลื่อนแผนปฏิบัติการจัดการขยะมูลฝอยชุมชน “จังหวัดสะอาด” ประจำปี พ.ศ. 2565 โดยให้ส่วนราชการ องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นทุกแห่ง หน่วยงานทุกภาคส่วน และประชาชนทุกหมู่บ้าน/ชุมชน ร่วมกันดำเนินกิจกรรม

ตามโครงการดังกล่าว โดยขอรับสนับสนุนเงินในการจัดซื้อถังเพื่อมาทำถังขยะเปียกจากคณะกรรมการบริหารกองทุนจังหวัดสมุทรสงคราม จำนวน 20,000 ใบ และให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นจัดหาสมทบถัง เพื่อนำไปจัดทำถังขยะเปียกตลอดทั้งพื้นที่ให้ครบทุกครัวเรือน ภายในวันที่ 30 กันยายน 2565 (สำนักงานส่งเสริมการปกครองท้องถิ่นจังหวัดสมุทรสงคราม, 2565)

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

วันเพ็ญ จิตรเอื้อเพื่อ, (2564) ได้ศึกษาการจัดการขยะอินทรีย์เศษอาหารในตลาด กรณีศึกษาพื้นที่เขตคันนายาว กรุงเทพมหานคร โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาการจัดการขยะอินทรีย์เศษอาหารในตลาด พื้นที่เขตคันนายาว กรุงเทพมหานคร และเพื่อเสนอแนวทางการจัดการขยะอินทรีย์เศษอาหารที่เหมาะสมสำหรับตลาดทั้ง 6 ตลาด ในพื้นที่เขตคันนายาว กรุงเทพมหานคร ผลการศึกษา พบว่า วิธีการจัดการขยะอินทรีย์เศษอาหาร ดังนี้ 1. การให้ผู้ค้าคัดแยกขยะอินทรีย์เศษอาหารออกจากขยะประเภทอื่น 2. สำนักงานเขตคันนายาวนำขยะอินทรีย์เศษอาหารให้บริการกับบุคคลที่สนใจ และนำขยะที่ได้จากการเก็บขนในตลาดไปใช้ให้เกิดประโยชน์ เช่น การทำน้ำหมักชีวภาพ ปุ๋ยหมัก อาหารของไส้เดือนเพื่อนำมูลของไส้เดือนไปขาย

กาสิ๊ก เต๊ะชั้นหมาก, (2565) ได้ศึกษารูปแบบการบริหารจัดการขยะมูลฝอยชุมชนแบบบูรณาการของจังหวัดลพบุรี โดยเลือกตัวอย่างแบบเฉพาะเจาะจง คือ องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในจังหวัดลพบุรีที่สามารถเป็นแบบอย่างการเรียนรู้ได้ จำนวน 7 แห่ง ผลการวิจัยพบว่า รูปแบบการบริหารจัดการขยะมูลฝอยมีดังนี้ 1. ยึดมั่น 3 หลักการ ได้แก่ ความรับผิดชอบที่ให้ความสำคัญว่าเราต้องรับผิดชอบต่อขยะที่เราสร้างขึ้น การมีส่วนร่วม และความโปร่งใส ตรวจสอบได้ 2. สาน “3 พลัง” ได้แก่ “บวร” โดยเป็นการบูรณาการร่วมกันของทุกภาคส่วน และ 3. จริ่งจิง “3 ข.” ใช้น้อย (Reduce) โดยใช้วัสดุท้องถิ่นและภูมิปัญญาชาวบ้านแทนการใช้ถุงพลาสติก และโฟมใช้ซ้ำ (Reuse) ใช้วัสดุที่สามารถนำกลับมาใช้ซ้ำมากกว่าหนึ่งครั้งนำกลับมาใช้ใหม่ (Recycle) โดยหากเป็นขยะอินทรีย์จะใช้วิธีการจัดทำถังขยะเปียกตลอดทั้งพื้นที่โดยฝังไว้บริเวณโคนต้นไม้ยืนต้น ซึ่งนำขยะอินทรีย์มาใส่ในถังเพื่อให้กลายเป็นปุ๋ยหมัก ทำให้เกิดประโยชน์ในการช่วยลดค่าใช้จ่ายของการซื้อปุ๋ย สามารถนำปุ๋ยหมักที่ได้จากการใช้ถังขยะเปียกตลอดทั้งพื้นที่ไปใช้ในการปลูกผักสวนครัว เพื่อนำไปประกอบอาหาร และสร้างความอุดมสมบูรณ์ให้กับดินบริเวณโดยรอบถึง รวมทั้งเป็นการช่วยลดโลกร้อนและสามารถนำไปขายคาร์บอนเครดิตได้อีกด้วย

ธีรพันธุ์ หงษ์น้อย, (2563) ได้ศึกษาประสิทธิผลการจัดการขยะมูลฝอย กรณีศึกษาองค์การบริหารส่วนตำบลลาดหลุมแก้ว อำเภอลาดหลุมแก้ว จังหวัดปทุมธานี ผลการศึกษา พบว่า หากประชาชนมีส่วนร่วมและมีจิตสำนึกในการจัดการขยะมูลฝอยมากจะทำให้ องค์การบริหารส่วนตำบลลาดหลุมแก้วมีประสิทธิผลในการจัดการขยะมูลฝอยมากขึ้น

สุดารัตน์ ไชยเฉลิม และคณะ, (2561) ได้ศึกษาคุณภาพของปุ๋ยหมักชีวภาพจากขยะอินทรีย์ในพื้นที่องค์การบริหารส่วนตำบลบ้านหาด อำเภอบ้านลาด จังหวัดเพชรบุรี ผลการวิจัย พบว่า ขยะอินทรีย์ที่ได้มาจากวัสดุเหลือใช้ทางการเกษตรในพื้นที่ เช่น เศษผัก ผลไม้ และมูลสัตว์ โดยทำการหมักเป็นเวลา 60 วัน จึงจะได้ปุ๋ยหมักชีวภาพที่สามารถนำไปใช้ได้อย่างสมบูรณ์ ซึ่งพบธาตุอาหารของพืชที่สำคัญ เช่น ไนโตรเจน ฟอสฟอรัส โพแทสเซียม เป็นต้น

ณัฐณรงค์ สุนทรวิภาต, (2563) ได้ศึกษาเรื่องการจัดการขยะมูลฝอยเชิงบูรณาการขององค์การบริหารส่วนจังหวัดเพชรบุรี ผลการวิจัย พบว่า ประชาชนไม่ให้ความสำคัญในการลดและคัดแยกขยะมูลฝอยตั้งแต่ต้นทาง เนื่องจากประชาชนขาดองค์ความรู้ การเปิดโอกาสให้ประชาชนเข้ามามีส่วนร่วมในทุกขั้นตอนของชุมชน ทักษะที่ดีต่อการจัดการขยะ หน่วยงานที่มีบทบาทในการสนับสนุน และให้ความรู้ความช่วยเหลือในการจัดการขยะที่ถูกต้อง รวมทั้งการดำเนินงานตามแผนแม่บทการบริหารจัดการขยะมูลฝอยของประเทศ (พ.ศ. 2559 – 2564) เป็นการขับเคลื่อนที่ไม่ใช่หน้าที่และความรับผิดชอบของหน่วยงานภาครัฐเพียงอย่างเดียว แต่ควรเป็นหน้าที่ของประชาชนทุกคนที่ควรให้ความสำคัญในการคัดแยกขยะต้นทางหรือจากครัวเรือนซึ่งจะนำไปสู่การบริหารจัดการขยะมูลฝอยอย่างยั่งยืนได้ดีที่สุด

เบญจมาศ ศรีฤทธิเดช, (2563) ได้ศึกษากลยุทธ์การจัดการขยะแบบมีส่วนร่วมขององค์การบริหารส่วนตำบลแหลมใหญ่ จังหวัดสมุทรสงคราม ผลการวิจัย พบว่า องค์การบริหารส่วนตำบลแหลมใหญ่ ได้มีการรณรงค์ ประชาสัมพันธ์ให้ประชาชนได้รับรู้เรื่องการลดและคัดแยกขยะจากบ้านเรือนผ่านทางผู้นำชุมชนและเสียงตามสาย การจัดโครงการที่เกี่ยวข้องกับการลดและคัดแยกขยะมูลฝอย โดยมีผู้นำชุมชนและเจ้าหน้าที่เป็นตัวกลางประสานการทำงานของ อบต. และประชาชน

รุจิรา โปธาพันธ์, (2563) ได้ศึกษาการพัฒนาแนวทางการจัดการขยะมูลฝอยในครัวเรือนเทศบาลตำบลหนองล่อง อำเภอเวียงหนองล่อง จังหวัดลำพูน ผลการวิจัย พบว่า แนวทางการพัฒนาการจัดการขยะมูลฝอยในครัวเรือนแยกเป็น 1. ขยะอินทรีย์ที่สามารถนำหมักเป็นปุ๋ยอินทรีย์ การกำจัดด้วยไส้เดือนการจัดการด้วยท่อวงบ่อ และการทำน้ำหมักชีวภาพ 2. ขยะรีไซเคิล โดยมีผู้สูงอายุเป็นแกนนำสำคัญในการดำเนินการเป็นแบบอย่างในการนำขยะกลับมาใช้ใหม่ และรวบรวมไว้เพื่อนำมาบริจาคให้กองทุนขยะเพื่อสวัสดิการผู้สูงอายุ 3. ขยะทั่วไปและขยะอันตราย ครัวเรือนจะคัดแยกและเก็บรวบรวมไว้ในถุงตาข่ายที่ทางเทศบาลจัดไว้เพื่อนำไปขายให้กับบริษัทเอกชนและนำเงินที่ได้มาเป็นสวัสดิการแก่ประชาชน

พระครูใบฎีกาสมาชาย ฐานวโร (ทิพย์บุญทอง), ไพรัตน์ ฉิมหาด และ เตโช แขน้ำแก้ว, (2564) ได้ศึกษาแนวทางการจัดการขยะมูลฝอยในครัวเรือน ผลการวิจัยพบว่า การจัดการขยะเป็นหน้าที่ที่ต้องรับผิดชอบร่วมกัน โดยมีองค์กรหรือหน่วยงานภาครัฐเข้ามามีส่วนร่วมในการจัดการขยะมูลฝอย ซึ่งมีแนวคิดที่สำคัญ คือ แนวทางการจัดการขยะมูลฝอยแบบครบวงจร คือ การลดปริมาณการผลิตมูลฝอย จัดระบบการรีไซเคิล จัดให้มีกลุ่มอาสาสมัครต่าง ๆ การจัดตั้งศูนย์ให้ความรู้หรือการจัดการขยะที่มีประสิทธิภาพ

ยงยุทธ พงสาลี และคณะ, (2564) ได้ศึกษาการจัดการขยะอย่างยั่งยืนบนฐานความร่วมมือของเยาวชนและชุมชนตำบลหนองซอน อำเภอเชียงยืน จังหวัดมหาสารคาม ผลการวิจัย พบว่า การรวบรวมข้อเสนอแนวทางในการจัดขยะของชุมชนที่เหมาะสม 7 แนวทาง ดังนี้ แนวทางที่ 1 การลดการใช้ขยะพลาสติกและโฟม แนวทางที่ 2 การใช้วัสดุแทนพลาสติก แนวทางที่ 3 การคัดแยกขยะ แนวทางที่ 4 การเปลี่ยนขยะให้เกิดประโยชน์ แนวทางที่ 5 การอบรมให้ความรู้ในการจัดการขยะที่ถูกต้อง แนวทางที่ 6 กำหนดกฎกติกาในการจัดการขยะมาบังคับใช้ในชุมชน และแนวทางที่ 7 การคืนถังขยะให้กับ อบต.

วิธีดำเนินการวิจัย

ประเภทการวิจัย

การวิจัยเรื่อง การนำนโยบายถังขยะเปียกลดโลกร้อนไปสู่การปฏิบัติในพื้นที่เทศบาลตำบลอัมพวา อำเภออัมพวา จังหวัดสมุทรสงคราม ใช้รูปแบบการวิจัยเชิงคุณภาพ (Qualitative Research) ซึ่งผู้วิจัยมีวิธีการเก็บรวบรวมข้อมูล ดังนี้

1. การวิจัยภาคสนาม (Field Research) ผู้วิจัยจะดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูล โดยการลงพื้นที่เพื่อสัมภาษณ์ผู้ให้ข้อมูลสำคัญด้วยการสัมภาษณ์แบบมีโครงสร้าง (Structured interveiw) ซึ่งมีการใช้แบบสัมภาษณ์ที่มีลักษณะคำถามเหมือนกัน และเป็นคำถามที่มีลักษณะปลายเปิด ทำให้ผู้ให้ข้อมูลสำคัญสามารถแสดงความคิดเห็นได้อย่างมีอิสระมากขึ้น

ผู้ให้ข้อมูลสำคัญ

ผู้ให้ข้อมูลสำคัญที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ ข้าราชการพลเรือนของสำนักงานส่งเสริมการปกครองท้องถิ่นจังหวัดสมุทรสงคราม ผู้บริหารท้องถิ่นเทศบาลตำบลอัมพวา ข้าราชการหรือพนักงานเทศบาลของเทศบาลตำบลอัมพวา นักการเมืองผู้นำชุมชน และประชาชนที่อาศัยอยู่ในเขตพื้นที่เทศบาลตำบลอัมพวา รวมทั้งหมดจำนวน 11 คน ดังนี้

1. นายปฐมพงศ์ พงศ์สุภา ตำแหน่ง นักส่งเสริมการปกครองท้องถิ่นชำนาญการ โดยใช้วิธีการคัดเลือกแบบเจาะจง (Purposive sampling) มีเกณฑ์ในการคัดเลือก (1) เป็นบุคลากรหรือเจ้าหน้าที่ของสำนักงานส่งเสริมการปกครองท้องถิ่นจังหวัดสมุทรสงคราม (2) ปฏิบัติหน้าที่รับผิดชอบในเรื่องนโยบายถังขยะเปียกลดโลกร้อน (3) ปฏิบัติหน้าที่ในพื้นที่จังหวัดสมุทรสงครามมาแล้วไม่น้อยกว่า 2 ปี

2. นายฤกษ์ธำรงค์ รัตนธำรงพรรณ ตำแหน่ง นักส่งเสริมการปกครองท้องถิ่นชำนาญการ/ท้องถิ่นอำเภออัมพวา โดยใช้วิธีการคัดเลือกแบบเจาะจง (Purposive sampling) มีเกณฑ์ในการคัดเลือก (1) เป็นบุคลากรหรือเจ้าหน้าที่ของสำนักงานส่งเสริมการปกครองท้องถิ่นอำเภออัมพวา (2) มีความรู้ความเชี่ยวชาญหรือมีประสบการณ์เกี่ยวกับเรื่องนโยบายถังขยะเปียกลดโลกร้อน (3) ปฏิบัติหน้าที่ในพื้นที่จังหวัดสมุทรสงครามมาแล้วไม่น้อยกว่า 2 ปี

3. นายวิรัตน์ นิลศรี ตำแหน่ง รองนายกเทศมนตรีตำบลอัมพวา โดยใช้วิธีการคัดเลือกแบบเจาะจง (Purposive sampling) มีเกณฑ์ในการคัดเลือก (1) เป็นผู้บริหารท้องถิ่นขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น (2) มีความรู้ความเชี่ยวชาญหรือมีประสบการณ์ในเรื่องนโยบายถังขยะเปียกลดโลกร้อน (3) ปฏิบัติหน้าที่ในพื้นที่มาแล้วไม่น้อยกว่า 2 ปี

4. นางดวงใจ อูสายพันธ์ ตำแหน่ง ปลัดเทศบาลตำบลอัมพวา โดยใช้วิธีการคัดเลือกแบบเจาะจง (Purposive sampling) มีเกณฑ์ในการคัดเลือก (1) เป็นผู้บริหารระดับสูงขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น (2) มีความรู้ความเชี่ยวชาญหรือมีประสบการณ์ในเรื่องนโยบายถึงขยะเปียกลดโลกร้อน (3) ปฏิบัติหน้าที่ในพื้นที่มาแล้วไม่น้อยกว่า 2 ปี

5. นางสาวอรอนันท์ มณีคำ ตำแหน่ง ผู้อำนวยการกองสาธารณสุขและสิ่งแวดล้อม เจ้าหน้าที่ผู้ปฏิบัติงานด้านสาธารณสุขและสิ่งแวดล้อม โดยใช้วิธีการคัดเลือกแบบเจาะจง (Purposive sampling) มีเกณฑ์ในการคัดเลือก (1) เป็นข้าราชการหรือเจ้าหน้าที่ในกองสาธารณสุขและสิ่งแวดล้อมของเทศบาลตำบลอัมพวา (2) มีความรู้ความเชี่ยวชาญหรือมีประสบการณ์ในเรื่องนโยบายถึงขยะเปียกลดโลกร้อน (3) ปฏิบัติหน้าที่ในพื้นที่มาแล้วไม่น้อยกว่า 2 ปี

6. นางสาวนภาพร พงศ์เจริญ ตำแหน่ง นักวิชาการสุขาภิบาลปฏิบัติการ โดยใช้วิธีการคัดเลือกแบบเจาะจง (Purposive sampling) มีเกณฑ์ในการคัดเลือก (1) เป็นข้าราชการหรือเจ้าหน้าที่ในกองสาธารณสุขและสิ่งแวดล้อมของเทศบาลตำบลอัมพวา (2) มีความรู้ความเชี่ยวชาญหรือมีประสบการณ์ในเรื่องนโยบายถึงขยะเปียกลดโลกร้อน (3) ปฏิบัติหน้าที่ในพื้นที่มาแล้วไม่น้อยกว่า 2 ปี

7. นางจริยา เปรมเจียม ตำแหน่ง สมาชิกสภาเทศบาลตำบลอัมพวา/ประธานชุมชนโรงเจ โดยใช้วิธีการคัดเลือกแบบเจาะจง (Purposive sampling) มีเกณฑ์ในการคัดเลือก (1) เป็นนักการเมืองหรือผู้นำชุมชนในเขตพื้นที่เทศบาลตำบลอัมพวา (2) มีความรู้ความเชี่ยวชาญหรือมีประสบการณ์ในเรื่องนโยบายถึงขยะเปียกลดโลกร้อน (3) ปฏิบัติหน้าที่ในพื้นที่มาแล้วไม่น้อยกว่า 2 ปี

8. นางภฤตา คำสุวรรณ ตำแหน่ง สมาชิกสภาเทศบาลตำบลอัมพวา/ประธานชุมชนริมเขื่อน โดยใช้วิธีการคัดเลือกแบบเจาะจง (Purposive sampling) มีเกณฑ์ในการคัดเลือก (1) เป็นนักการเมืองหรือผู้นำชุมชนในเขตพื้นที่เทศบาลตำบลอัมพวา (2) มีความรู้ความเชี่ยวชาญหรือมีประสบการณ์ในเรื่องนโยบายถึงขยะเปียกลดโลกร้อน (3) ปฏิบัติหน้าที่ในพื้นที่มาแล้วไม่น้อยกว่า 2 ปี

9. นางสะอาด มงคลรัตน์ เป็นประชาชนที่อาศัยอยู่ในเขตพื้นที่เทศบาลตำบลอัมพวา โดยใช้วิธีการเลือกผู้ให้ข้อมูลแบบบังเอิญ (Accidental Sampling) ซึ่งเป็นบุคคลที่บังเอิญอยู่หรือเดินผ่านมา ณ จุดที่เก็บข้อมูล

10. นางภัทรภร กฤตพันธ์ เป็นประชาชนที่อาศัยอยู่ในเขตพื้นที่เทศบาลตำบลอัมพวา โดยใช้วิธีการเลือกผู้ให้ข้อมูลแบบบังเอิญ (Accidental Sampling) ซึ่งเป็นบุคคลที่บังเอิญอยู่หรือเดินผ่านมา ณ จุดที่เก็บข้อมูล

11. นางสาวจิตภา วิรัตติยา เป็นประชาชนที่อาศัยอยู่ในเขตพื้นที่เทศบาลตำบลอัมพวา โดยใช้วิธีการเลือกผู้ให้ข้อมูลแบบบังเอิญ (Accidental Sampling) ซึ่งเป็นบุคคลที่บังเอิญอยู่หรือเดินผ่านมา ณ จุดที่เก็บข้อมูล

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ แบบสัมภาษณ์ เป็นแบบมีโครงสร้าง (Structured interview) ซึ่งเป็นเครื่องมือที่ใช้ประกอบการสัมภาษณ์ เป็นแบบบันทึกคำให้สัมภาษณ์ ซึ่งผู้สัมภาษณ์สร้างขึ้นมาเพื่ออำนวยความสะดวกในการรวบรวมข้อมูล นอกจากนี้ ยังมีเครื่องมือที่ใช้ประกอบการสัมภาษณ์เป็นสื่อประเภทกล้องถ่ายรูป และเครื่องบันทึกเสียง เพื่ออำนวยความสะดวกในการบันทึกข้อมูลต่าง ๆ ได้อย่างครบถ้วนถูกต้อง และสามารถย้อนทวนข้อมูลได้ โดยมีวิธีการสร้างเครื่องมือและเนื้อหาของเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ดังนี้

1. วิธีการสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1.1 ทบทวนแนวคิด ทฤษฎี เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องต่าง ๆ ตลอดจนกรอบแนวคิดในการวิจัยให้มีความรู้ความเข้าใจในงานวิจัยนี้

1.2 กำหนดขอบเขต เนื้อหาที่ใช้ในการสัมภาษณ์ การตอบถาม ลักษณะคำถาม เป็นคำถามปลายเปิด ข้อคำถามที่กำหนดจะอยู่ภายใต้วัตถุประสงค์ของงานวิจัยและลักษณะของแบบสัมภาษณ์เป็นการสัมภาษณ์ที่มีคำถามปลายเปิด เพื่อให้ผู้ตอบมีอิสระในการแสดงความคิดเห็น โดยใช้คำถามเหมือนกันในการสัมภาษณ์

1.3 สร้างแบบสัมภาษณ์ และตรวจทานข้อคำถามการสัมภาษณ์ โดยข้อคำถามการสัมภาษณ์จะครอบคลุมเนื้อหาทั้งหมดเป็นไปตามกรอบแนวคิดในการวิจัยและวัตถุประสงค์ของงานวิจัย

1.4 การทดสอบคุณภาพเครื่องมือที่ใช้ในการเก็บข้อมูล ตรวจสอบโดยการใช้นวนคิด ทฤษฎี และวรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง ตลอดจนกรอบแนวคิดในการวิจัย เพื่อยืนยันความเที่ยงตรงและความจริงในการปฏิบัติได้อย่างถูกต้อง

1.5 นำแบบสัมภาษณ์ให้อาจารย์ที่ปรึกษาตรวจสอบเพื่อประเมินความสอดคล้องของแบบสัมภาษณ์ตามเนื้อหา

1.6 ดำเนินการปรับปรุง แก้ไข คำถามในแบบสัมภาษณ์ตามข้อเสนอแนะของอาจารย์ที่ปรึกษา เพื่อให้แบบสัมภาษณ์มีความถูกต้องสมบูรณ์ และเหมาะสมก่อนนำไปใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล

1.7 จัดพิมพ์แบบสัมภาษณ์ฉบับสมบูรณ์เพื่อใช้ในการสัมภาษณ์ผู้ให้ข้อมูลสำคัญ

1.8 นำแบบสัมภาษณ์ไปใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลสำคัญ

2. เนื้อหาของเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ แบบสัมภาษณ์แบบมีโครงสร้าง (Structured interview) เป็นเครื่องมือที่ใช้ประกอบการสัมภาษณ์ โดยแบบสัมภาษณ์จะแบ่งออกเป็น 2 ประเด็น ดังนี้

ประเด็นที่ 1 ข้อมูลส่วนบุคคล ได้แก่ ชื่อ - สกุล เพศ ตำแหน่ง สังกัด ระยะเวลาในการปฏิบัติงาน วันที่ให้สัมภาษณ์

ประเด็นที่ 2 ข้อมูลการนำนโยบายถึงขยะเปียกคดโลกร้อนไปสู่การปฏิบัติในพื้นที่เทศบาลตำบลอัมพวา อำเภอมัทพวา จังหวัดสมุทรสงคราม

(1) รูปแบบหรือวิธีการการนำนโยบายถึงขยะเปียกคดโลกร้อนไปสู่การปฏิบัติในพื้นที่เทศบาลตำบลอัมพวา เป็นอย่างไร

(2) ปัญหา อุปสรรค ในการนำนโยบายถึงขยะเปียกคดโลกร้อนไปสู่การปฏิบัติในพื้นที่เทศบาลตำบลอัมพวา เป็นอย่างไร

(3) วิธีการแก้ไขปัญหาของการนำนโยบายถึงขยะเปียกคดโลกร้อนไปสู่การปฏิบัติในพื้นที่เทศบาลตำบลอัมพวา เป็นอย่างไร

ขั้นตอนการวิจัย

การศึกษาค้นคว้าวิจัยมีขั้นตอนการวิจัย ดังนี้

1) วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูล

1.1) การรวบรวมข้อมูลจากเอกสาร เป็นการศึกษาค้นคว้าและเก็บรวบรวมข้อมูลทั่วไป จากทฤษฎีและวรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง หนังสือ บทความ งานวิจัย และเอกสารทางราชการซึ่งเป็นข้อมูลที่มีผู้อื่นได้ทำการบันทึกไว้แล้ว ได้แก่

- หนังสือ บทความ ได้แก่ ตำราคู่มือ เอกสารประกอบการบรรยาย รวมถึงเอกสารทางวิชาการ วารสาร สิ่งพิมพ์ต่าง ๆ เป็นต้น

- งานวิจัย ได้แก่ ดุษฎีนิพนธ์ วิทยานิพนธ์ สารนิพนธ์ ที่ข้องเกี่ยวกับการนำนโยบายถึงขยะเปียกคดโลกร้อนไปสู่การปฏิบัติ เป็นต้น

- เอกสารทางราชการ เช่น นโยบาย กฎหมาย คำสั่ง ระเบียบ ประกาศ เป็นต้น

1.2) การรวบรวมข้อมูลจากภาคสนาม โดยผู้วิจัยเก็บข้อมูลจากวิธีการสัมภาษณ์แบบมีโครงสร้าง (Structured interview) เป็นไปตามวัตถุประสงค์ของงานวิจัย โดยมีขั้นตอนการดำเนินการ ดังนี้

(1) จัดทำหนังสือขออนุญาตลงพื้นที่เพื่อเก็บรวบรวมข้อมูล จากบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยรามคำแหง

(2) ติดต่อประสานงานกับผู้ให้ข้อมูลหลักที่จะใช้ในการศึกษาวิจัยทั้งหมดเพื่อชี้แจงวัตถุประสงค์ของการศึกษาวิจัย และเพื่อการสร้างสัมพันธภาพอันดีระหว่างผู้วิจัยกับผู้ให้ข้อมูลหลัก

(3) กำหนดวัน เวลา และสถานที่ในการเก็บรวบรวมข้อมูลภาคสนาม

(4) ติดต่อประสานงานกับผู้ให้ข้อมูลหลักที่ใช้ในการศึกษาวิจัยทั้งหมด (คัดเลือกแบบเจาะจง) เพื่อแจ้งกำหนดการลงสนามวิจัย เพื่อดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูล

(5) การเข้าสู่สนามวิจัยตามกำหนดการที่กำหนดไว้ เพื่อดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูล โดยการสัมภาษณ์เชิงลึก (in-depth interview)

2) วิธีการวิเคราะห์ข้อมูล

2.1) นำข้อมูลที่ได้จากการสัมภาษณ์มาทำการเปรียบเทียบระหว่างบุคคลพร้อมทั้งจัดลำดับความสำคัญและคุณลักษณะของข้อมูล

2.2) นำข้อมูลการสัมภาษณ์ที่จัดลำดับความสำคัญแล้วมาวิเคราะห์ตามกรอบแนวคิด ทฤษฎี และวรรณกรรมที่เกี่ยวข้องกับการนำนโยบายถึงขยะเปียกลดโลกร้อนไปสู่การปฏิบัติในพื้นที่เทศบาลตำบลอัมพวา อำเภออัมพวา จังหวัดสมุทรสงคราม

2.3) วิเคราะห์ข้อมูลในแต่ละประเด็น โดยใช้วิธีการตีความตามหลักการวิเคราะห์ข้อมูลเชิงคุณภาพ เพื่อสรุปผลการวิจัย และนำเสนอผลการวิจัยในรูปแบบการพรรณนา เรียงลำดับ ตามวัตถุประสงค์ของการวิจัยที่ตั้งไว้ ได้แก่ เพื่อศึกษากระบวนการการนำนโยบายถึงขยะเปียกลดโลกร้อนไปสู่การปฏิบัติในพื้นที่เทศบาลตำบลอัมพวา อำเภออัมพวา จังหวัดสมุทรสงคราม เพื่อศึกษาปัญหา อุปสรรค ในการนำนโยบายถึงขยะเปียกลดโลกร้อนไปสู่การปฏิบัติในพื้นที่เทศบาลตำบลอัมพวา อำเภออัมพวา จังหวัดสมุทรสงคราม และเพื่อเสนอแนะวิธีการแก้ไขปัญหของการนำนโยบายถึงขยะเปียกลดโลกร้อนไปปฏิบัติในพื้นที่เทศบาลตำบลอัมพวา อำเภออัมพวา จังหวัดสมุทรสงคราม

2.4) นำผลการวิจัยดังกล่าวข้างต้นมาเปรียบเทียบ และวิเคราะห์ร่วมกันอย่างเป็นระบบกับข้อมูลจากเอกสาร แนวคิด ทฤษฎี และวรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง เพื่อจะได้ทราบถึงลักษณะความคล้ายคลึงกันและความแตกต่างกันของข้อมูลที่ได้จากการสัมภาษณ์กับข้อมูลจากเอกสาร ก่อนจะนำข้อมูลดังกล่าวไปใช้ในการอภิปรายผลต่อไป

ผลการวิจัย

การวิจัยเรื่อง การนำนโยบายถึงขยะเปียกลดโลกร้อนไปสู่การปฏิบัติในพื้นที่เทศบาลตำบลอัมพวา อำเภออัมพวา จังหวัดสมุทรสงคราม มีการสรุปผลตามวัตถุประสงค์ดังนี้

1. เพื่อศึกษากระบวนการการนำนโยบายถึงขยะเปียกลดโลกร้อนไปสู่การปฏิบัติในพื้นที่เทศบาลตำบลอัมพวา อำเภออัมพวา จังหวัดสมุทรสงคราม

เทศบาลตำบลอัมพวา มีกระบวนการนำนโยบายไปปฏิบัติเริ่มต้นจากการมีข้อสั่งการและแนวทางตามที่จังหวัดและอำเภอแจ้งลงมาตามลำดับ เทศบาลตำบลอัมพวาดำเนินการตามนโยบายดังกล่าว นายกเทศมนตรีตำบลอัมพวาพร้อมกับผู้บริหารท้องถิ่น ข้าราชการ และเจ้าหน้าที่ของเทศบาลได้เริ่มดำเนินการประชุมชี้แจงผู้ที่เกี่ยวข้อง แต่งตั้งคณะกรรมการ กำหนดหน่วยงานและผู้รับผิดชอบงานนโยบายถึงขยะเปียกลดโลกร้อนไปดำเนินการ โดยให้ผู้นำชุมชน ออถ. และ อสม. เป็นส่วนสำคัญในการขับเคลื่อนนโยบายดังกล่าวร่วมกับทีมงานของทางเทศบาล ซึ่งทางเทศบาลได้มีการวางแผนว่าจะขับเคลื่อนนโยบายอย่างไรบ้าง โดยมีการประสานและประชุมร่วมกับผู้นำหรือแกนนำชุมชน ในการหาผู้สมัครและยินดีเข้าร่วมโครงการถึงขยะเปียก ตรวจสอบว่าครัวเรือนไหนมีความพร้อมในการฝังถึงขยะเปียกบ้าง และให้ชาวบ้านแจ้งความประสงค์ในการฝังถึงขยะเปียกผ่านผู้นำชุมชนหรือผู้แทน หลังจากนั้น ผู้บริหารท้องถิ่น ข้าราชการ และเจ้าหน้าที่ของเทศบาลจะร่วมกันลงไปขับเคลื่อนนโยบายดังกล่าวกับประชาชนในพื้นที่

2. เพื่อศึกษาปัญหา อุปสรรค ในการนำนโยบายถึงขยะเปียกลดโลกร้อนไปสู่การปฏิบัติในพื้นที่เทศบาลตำบลอัมพวา อำเภออัมพวา จังหวัดสมุทรสงคราม

ปัญหาและอุปสรรคในการนำนโยบายถึงขยะเปียกลดโลกร้อนไปสู่การปฏิบัติในพื้นที่เกิดจาก 1) ปัญหาการไม่ให้ความร่วมมือของประชาชน เนื่องจากในอดีตจนถึงปัจจุบันวิถีชีวิตของคนในชุมชนในเขตเทศบาลตำบลอัมพวามีการปฏิบัติมาอย่างยาวนาน โดยมีรูปแบบการนำเศษอาหารไปให้สัตว์น้ำ เช่น ปลา กุ้ง เป็นต้น หรือนำไปให้สัตว์เลี้ยง เช่น หม่า แมว เป็นต้น หรือนำไปใส่ได้โคนต้นไม้ หรือโยนทิ้งลงในลำคลอง หรือการออกไปทำงานข้างนอกและไม่ได้ทำอาหารที่บ้าน หรือการนำขยะอินทรีย์ไปทำน้ำหมักชีวภาพ ทำให้มีปริมาณขยะอินทรีย์น้อยที่เหลือไปใส่ถัง ทำให้เกิดปัญหาในการปรับเปลี่ยนพฤติกรรมและความคิดของประชาชน รวมทั้งบางครัวเรือนมองว่า หากไม่ได้ดำเนินการคัดแยกขยะอินทรีย์มาทิ้งลงในถังขยะเปียกก็ไม่ได้ส่งผลต่อการดำเนินชีวิต หรือหากดำเนินการไปแล้วจะได้อะไรกลับคืนมา หรือมองว่าเป็นภาระที่จะต้องมาดำเนินการในแต่ละวัน 2) ปัญหาสภาพพื้นที่ชุมชนเมืองที่มีตลาดน้ำอัมพวาเป็นแหล่งท่องเที่ยว และมีอาคารพาณิชย์เป็นที่อยู่อาศัยของประชาชน ซึ่งไม่มีพื้นที่ในการฝังถึงขยะเปียกอย่างเพียงพอ และปัญหาน้ำท่วมทำให้ถังขยะเปียกและขยะอินทรีย์ลอยขึ้นมาอยู่บนพื้นดิน สาเหตุเกิดจากพื้นที่มีน้ำทะเลหนุนหรือการปล่อยน้ำออกจากเขื่อนลมาสู่ลำคลอง ทำให้เกิดน้ำขึ้นน้ำลงอยู่เป็นประจำ 3) ปัญหาการมีตัวเงินตัวทองมาคุ้ยเศษอาหาร 4) ปัญหาสภาพอากาศ ซึ่งหากดำเนินการในช่วงฝนตกจะทำให้ น้ำท่วมเข้ามาในถังและส่งกลิ่นเน่าเหม็นออกมา ทำให้การย่อยสลายของขยะ

อินทรีย์ภายในถึงนานมากขึ้น 5) ปัญหาสภาพถังที่ประชาชนได้รับมาอาจมีสภาพชำรุด เช่น ฝาปิดไม่สนิท ถังมีรอยแตก เป็นต้น ทำให้เกิดปัญหาในการใช้งานตามมาภายหลัง 6) ปัญหาคร้วเรือนที่มีผู้สูงอายุอาศัยอยู่ ทำให้เกิดปัญหาในการเดินไปทิ้งขยะลงในถังหรือการขุดหลุมเพื่อฝังหรือย้ายถัง 7) ปัญหาขยะอินทรีย์ที่มีปริมาณมากของบางครัวเรือนอาจทำให้ถังขยะเปียกที่ประชาชนได้รับมาไม่เพียงพอต่อการใส่ขยะอินทรีย์ในแต่ละวัน เช่น ร้านอาหาร โรงแรม ร้านค้า เป็นต้น 8) ปัญหาขาดการสนับสนุนน้ำหมักชีวภาพที่เพียงพอจากทางเทศบาลหรือผู้แทนของเทศบาล

3. เพื่อเสนอแนะวิธีการแก้ไขปัญหาของการนำนโยบายถังขยะเปียกลดโลกร้อนไปปฏิบัติในพื้นที่เทศบาลตำบลอัมพวา อำเภอมัทพวา จังหวัดสมุทรสงคราม

วิธีการแก้ไขปัญหาของการนำนโยบายถังขยะเปียกลดโลกร้อนไปปฏิบัติในพื้นที่เทศบาลตำบลอัมพวา อำเภอมัทพวา จังหวัดสมุทรสงคราม มีดังนี้

1) เริ่มต้นจากการวางแผนตามขั้นตอนที่เหมาะสม มีความเป็นไปได้ และกำหนดหน้าที่ความรับผิดชอบให้ชัดเจนว่าใครรับผิดชอบในเรื่องไหนอย่างไรบ้าง

2) ผู้บริหารท้องถิ่นควรเป็นต้นแบบในการฝังถังขยะเปียกในบ้านของตนเองไปจนถึงเจ้าหน้าที่หรือบุคลากรของเทศบาลตำบลอัมพวา สมาชิกสภาเทศบาลตำบลอัมพวา ผู้นำชุมชน ออ. อสม. และจิตอาสาต่าง ๆ ในการใช้ถังขยะเปียกภายในบ้านของตนเอง เพื่อให้ผู้อื่นได้เห็นเป็นแบบอย่างและตระหนักถึงความสำคัญของถังขยะเปียกมากขึ้น เพราะ หากการที่ชาวบ้านเห็นครัวเรือนอื่นที่ทำการฝังถังขยะเปียกแล้ว เห็นว่ามีประโยชน์ก็จะเริ่มหันมาสนใจทำกันมากขึ้นเอง

3) การให้ความสำคัญของเทศบาลตำบลอัมพวาในการลงพื้นที่ร่วมกับผู้แทนของทางเทศบาลตำบลอัมพวา ตั้งแต่เริ่มการแจกถัง การอธิบายให้ความรู้ความเข้าใจ การรณรงค์ประชาสัมพันธ์ครัวเรือนในแต่ละพื้นที่ การฝังถัง ไปจนถึงการใช้ประโยชน์ซึ่งจะเป็นสิ่งสำคัญในการช่วยอำนวยความสะดวกให้กับประชาชน ทำให้ประชาชนเกิดความกระตือรือร้น ให้ความร่วมมือ และเห็นถึงความสำคัญและประโยชน์ของการใช้ถังขยะเปียกมากขึ้น

4) การสร้างความรู้ความเข้าใจและส่งเสริมประชาสัมพันธ์การคัดแยกขยะอินทรีย์ตามหลัก 3R วิธีการใช้ที่ถูกต้อง และประโยชน์ของถังขยะเปียกผ่านเสียงตามสาย เว็บไซต์หรือสื่อออนไลน์ และป้ายประชาสัมพันธ์

5) การจัดให้มีกิจกรรมหรือโครงการต่าง ๆ ที่ให้ความรู้และการมอบสิ่งของหรือสิ่งตอบแทนให้กับผู้เข้าร่วมนโยบายถังขยะเปียกลดโลกร้อน เช่น ป้ายจากธรรมชาติ น้ำหมักชีวภาพ เป็นต้น เพื่อสร้างแรงจูงใจและให้ประชาชนมีความรู้ความเข้าใจมากขึ้น

6) การแก้ไขปัญหาสภาพพื้นที่สำหรับครัวเรือนที่ไม่มีพื้นที่ในการฝังถังขยะเปียกหรือสภาพพื้นที่ที่มีปัญหาน้ำท่วมบ่อยครั้งที่เกิดจากทะเลหนุนหรือการปล่อยน้ำจากเขื่อน ควรแนะนำให้ประชาชนคัดแยกขยะอินทรีย์ และนำขยะอินทรีย์ไปใส่ในถังกลางสำหรับใส่ขยะอินทรีย์ที่จัดเตรียมไว้หรือนำขยะอินทรีย์ไปใส่ร่วมกับครัวเรือนอื่น และให้มีเจ้าหน้าที่ไปจัดเก็บขยะอินทรีย์เหล่านั้นมาใส่ในถังขยะเปียก ณ ศูนย์ฝังถังขยะเปียกของเทศบาลหรือของครัวเรือนที่มีความต้องการ หรือการนำขยะอินทรีย์ไปให้กับประชาชนที่มีความต้องการนำไปใช้ประโยชน์ในการทำการเกษตรต่าง ๆ

7) ปัญหาตัวเงินตัวทองเข้ามาค้ำยเชื้อเศษอาหาร ซึ่งเทศบาลควรแนะนำให้ปิดฝาถังขยะเปียกให้มิดชิดหรือกรณีฝาปิดไม่สนิทก็ควรหาสิ่งของที่มีน้ำหนักมาทับฝาถังขยะเปียกไว้

8) ปัญหาสภาพถังมีการชำรุด เทศบาลควรมีการสำรวจครัวเรือนที่มีความต้องการหรือมีสภาพถังที่ไม่เหมาะสมกับการใช้งาน ซึ่งควรมีการจัดหาถังมาเปลี่ยนให้กับประชาชนในครัวเรือนที่มีปัญหาเหล่านั้น

9) ปัญหาปริมาณขยะอินทรีย์มากสำหรับบางครัวเรือน เทศบาลควรแนะนำให้ประชาชนใช้ภาชนะที่มีขนาดเหมาะสมกับปริมาณขยะอินทรีย์ของแต่ละครัวเรือนมาจัดทำเป็นถังขยะเปียก เช่น ถังน้ำพลาสติกขนาดใหญ่ โอ่งปูนซีเมนต์ บ่อซีเมนต์ เป็นต้น หรือการจัดหาภาชนะดังกล่าวด้วยวิธีการต่าง ๆ มาให้กับประชาชน

10) เทศบาลควรมีการจัดทำแผนในการเข้าไปตรวจเยี่ยมและแนะนำการใช้ประโยชน์ของถังขยะเปียกอย่างต่อเนื่อง โดยมีผู้บริหารท้องถิ่น เจ้าหน้าที่ของเทศบาล กำนัน ผู้ใหญ่บ้าน ผู้นำชุมชน ออ. อสม. และจิตอาสาต่าง ๆ ในการร่วมกันให้ความรู้ การแก้ไขปัญหาต่าง ๆ ที่ประชาชนพบเจอหลังการใช้ถังขยะเปียก เพื่อให้ประชาชนมีการใช้ถังขยะเปียกอย่างถูกต้อง เป็นประจำอย่างต่อเนื่อง

11) เทศบาลหรือผู้แทนของเทศบาลควรจัดหาน้ำหมักชีวภาพมาให้กับประชาชน โดยการจัดทำด้วยตนเองหรือขอรับจากครัวเรือนหรือส่วนราชการอื่นที่มีการจัดทำน้ำหมักชีวภาพ เช่น สถานีพัฒนาที่ดินฯ เป็นต้น

อภิปรายผลการศึกษา

1. เพื่อศึกษากระบวนการการนำนโยบายถึงขยะเปียกลดโลกร้อนไปสู่การปฏิบัติในพื้นที่เทศบาลตำบลอัมพวา อำเภอมัทพวา จังหวัดสมุทรสงคราม

จากผลการวิจัยพบว่า กระบวนการการนำนโยบายถึงขยะเปียกลดโลกร้อนไปสู่การปฏิบัติในพื้นที่เทศบาลตำบลอัมพวา อำเภอมัทพวา จังหวัดสมุทรสงคราม มีดังนี้

เทศบาลตำบลอัมพวา มีรูปแบบหรือกระบวนการการนำนโยบายถึงขยะเปียกลดโลกร้อนไปสู่การปฏิบัติในพื้นที่เทศบาลตำบลอัมพวา สอดคล้องกับนโยบายถึงขยะเปียกลดโลกร้อนของกระทรวงมหาดไทย และโครงการ “แม่กลองรวมพลัง 10 วัน ผังถึงขยะเปียก 100 %” จังหวัดสมุทรสงคราม โดยส่งเสริมให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นสนับสนุนการจัดทำถังขยะเปียกให้ครบทุกครัวเรือน เพื่อเป็นการส่งเสริมการคัดแยกขยะครัวเรือน คัดแยกขยะเปียกออกจากขยะประเภทอื่น ๆ สร้างรายได้ ลดภาระค่าใช้จ่ายในการซื้อปุ๋ย การใช้ปุ๋ยหมักที่เกิดจากถังขยะเปียกไปใช้ในการทำการเกษตร เพิ่มความอุดมสมบูรณ์ของดิน ลดผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมและชุมชน ตลอดจนลดปริมาณการปล่อยก๊าซเรือนกระจก และจัดทำแผนปฏิบัติการขับเคลื่อนโครงการถึงขยะเปียกลดโลกร้อนในระดับพื้นที่ขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น รวมทั้งยังสอดคล้องกับเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืน (Sustainable Development Goals: SDGs) เป้าหมายที่ 13 ปฏิบัติการอย่างเร่งด่วนเพื่อต่อสู้กับการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศและผลกระทบที่เกิดขึ้น (Climate Action) ที่มีการประชาสัมพันธ์สร้างความรู้ และเพิ่มความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการใช้ถังขยะเปียกที่ถูกต้อง เพื่อลดการปล่อยก๊าซเรือนกระจก (Greenhouse Gases) เข้าสู่ชั้นบรรยากาศจากการจัดการขยะตั้งแต่ต้นทาง และการปรับเปลี่ยนพฤติกรรมของประชาชนในการทิ้งขยะอินทรีย์ร่วมกับขยะประเภทอื่น การทิ้งขยะลงคลอง การใส่ขยะอินทรีย์ไว้ใต้ต้นไม้ การฝังกลบขยะ เปลี่ยนมาเป็นการทิ้งขยะลงถังขยะเปียกเพื่อเป็นการรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมในพื้นที่ให้ดียิ่งขึ้น และสอดคล้องกับเป้าหมายที่ 14 อนุรักษ์และใช้ประโยชน์จากมหาสมุทรทะเล และทรัพยากรทางทะเลอย่างยั่งยืนเพื่อการพัฒนาที่ยั่งยืน (Life Below Water) โดยการรณรงค์ให้ประชาชนทิ้งขยะอินทรีย์ลงในถังขยะเปียกแทนการทิ้งลงสู่น้ำลำคลอง เพื่อป้องกันการเกิดมลพิษทางน้ำและทำให้แม่น้ำลำคลองใสสะอาดมากขึ้น และเป้าหมายที่ 15 ปกป้อง ปันฟู และสนับสนุนการใช้ระบบนิเวศบนบกอย่างยั่งยืน (Life on Land) การฟื้นฟูที่ดินและดินที่เสื่อมโทรม โดยการส่งเสริมและสนับสนุนให้ใช้ถังขยะเปียกเพื่อทำให้ดินบริเวณนั้นกลายเป็นดินที่มีความร่วนซุย เหมาะสมกับการเพาะปลูกซึ่งเป็นดินที่มีธาตุอาหารที่จำเป็นต่อการเจริญเติบโตของพืช

เทศบาลตำบลอัมพวา มีรูปแบบหรือวิธีการการนำนโยบายไปปฏิบัติสอดคล้องกับทฤษฎีการนำนโยบายไปปฏิบัติจากบนลงล่าง (Top-down Theories of Implementation) กล่าวคือ นโยบายถึงขยะเปียกลดโลกร้อนถูกกำหนดแนวทางและรูปแบบการปฏิบัติของนโยบายมาตั้งแต่หน่วยงานราชการส่วนกลาง ส่วนภูมิภาค และส่งต่อลงมาให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นเป็นผู้นำนโยบายไปปฏิบัติคือ เทศบาลตำบลอัมพวาที่ได้นำนโยบายถึงขยะเปียกไปปฏิบัติในพื้นที่แต่ละชุมชน ซึ่งมีลักษณะเป็นตัวแทนทางการเมือง (Political Model) ที่เชื่อว่า ความสำเร็จของการนำนโยบายไปปฏิบัติเกิดจากความสามารถของบุคคลหรือกลุ่มองค์กร และความสัมพันธ์กับปัจจัยภายนอก ซึ่งเห็นว่าการที่จะทำให้ทุกฝ่ายมีความเห็นที่เหมือนกันและมีส่วนร่วมต่อกันเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นได้ยาก ความขัดแย้งเป็นปรากฏการณ์ธรรมดาที่เกิดขึ้นในองค์กรหรือในสังคม (สัญญา เคนยามณี และบุรฉัตร จันทร์แดง, 2562, หน้า 101 – 102) โดยผู้บริหารท้องถิ่นของเทศบาลมีความรู้ความเข้าใจในเรื่องการใช้และประโยชน์ของถังขยะเปียก มีความสามารถในการเจรจาต่อรองในการสร้างความรู้ความเข้าใจกับประชาชน โดยการลงพื้นที่และผ่านผู้นำชุมชนในการเข้าถึงประชาชนในแต่ละครัวเรือน การรณรงค์ประชาสัมพันธ์ผ่านสื่อต่าง ๆ โดยการปฏิบัติของเจ้าหน้าที่ของเทศบาลและผู้แทนของเทศบาล ซึ่งเทศบาลได้รับการสนับสนุนการขับเคลื่อนนโยบายนี้เป็นอย่างดีจากเจ้าหน้าที่ของเทศบาลและผู้แทนต่าง ๆ ของทางเทศบาล และประชาชนผู้รับผลจากนโยบายในเขตเทศบาลตำบลอัมพวา แต่ก็มีประชาชนบางส่วนที่ไม่เห็นด้วยกับการดำเนินการตามนโยบายดังกล่าว

2. เพื่อศึกษาปัญหา อุปสรรค ในการนำนโยบายถึงขยะเปียกลดโลกร้อนไปสู่การปฏิบัติในพื้นที่เทศบาลตำบล อัมพวา อำเภออัมพวา จังหวัดสมุทรสงคราม

จากผลการวิจัยพบว่า ปัญหา อุปสรรค ในการนำนโยบายถึงขยะเปียกลดโลกร้อนไปสู่การปฏิบัติในพื้นที่เทศบาลตำบลอัมพวา อำเภออัมพวา จังหวัดสมุทรสงครามมีดังนี้

1) ปัญหาที่เกิดจากผู้ได้รับผลจากนโยบาย คือ การดำเนินวิถีชีวิตของคนในชุมชนในเขตเทศบาลตำบลอัมพวาที่มีการปฏิบัติอย่างยาวนาน ทำให้มีปริมาณขยะอินทรีย์น้อยที่เหลือไปใส่ถัง และปัญหาด้านการไม่ให้ความร่วมมือของประชาชนในพื้นที่ เพราะ บางครัวเรือนมองว่าหากไม่ได้ดำเนินการคัดแยกขยะอินทรีย์มาทิ้งลงในถังขยะเปียกก็ไม่ได้ส่งผลอย่างไรต่อการดำเนินชีวิต หรือมองว่าเป็นภาระที่จะต้องมาดำเนินการในแต่ละวัน สอดคล้องกับแนวคิดของวรเดช จันทรศร, (2552, หน้า 99 – 101) กล่าวว่า ปัญหาของการนำนโยบายไปปฏิบัติด้านความร่วมมือและการต่อต้านการเปลี่ยนแปลงจะสำเร็จไม่ได้ หากหน่วยปฏิบัติไม่ร่วมมือกัน ปฏิบัติตามแนวทางของนโยบาย ซึ่งเกิดจากความต้องการที่แท้จริงของสมาชิก ไม่ให้ความสำคัญกับนโยบาย ไม่เห็นด้วยกับวิธีปฏิบัติของนโยบาย เพราะไม่ได้มีส่วนร่วมในการตัดสินใจ การกำหนดวิธีการ และการเสนอแนะแนวทางของนโยบายนั้น หรือสมาชิกไม่ให้ความร่วมมือและต่อต้าน เนื่องจาก ขาดความรู้ความเข้าใจว่าจะปฏิบัติตามนโยบายนั้นได้อย่างไร และสอดคล้องกับ ผลการวิจัยของชไมพร ช่วงชุมภ์ส่อง และสรรยา ธรรมอภิพล, (2565) ที่ศึกษาพบว่า หากประชาชนขาดความรู้ความเข้าใจ ที่ถูกต้องในเรื่องของการคัดแยกขยะและการกำจัดขยะอย่างถูกวิธีจะทำให้เป็นปัญหาอุปสรรคในการบริหารจัดการขยะของ องค์การปกครองส่วนท้องถิ่น

2) ปัญหาด้านสมรรถนะของหน่วยงานที่นำนโยบายไปปฏิบัติ ได้แก่ (1) ปัญหาสภาพถังที่ประชาชนได้รับมาจากเทศบาล อาจมีสภาพชำรุด เช่น ฝาปิดไม่สนิทถังมีรอยแตก เป็นต้น (2) ปัญหาขยะอินทรีย์ที่มีปริมาณมากของบางครัวเรือนอาจทำให้ถัง ที่ประชาชนได้รับมาจากเทศบาลไม่เพียงพอต่อการใส่ขยะอินทรีย์ (3) ปัญหาขาดการสนับสนุนน้ำหมักชีวภาพที่เพียงพอจากทางเทศบาล และ (4) ปัญหาครัวเรือนที่มีผู้สูงอายุในการปฏิบัติตามนโยบายดังกล่าว สอดคล้องกับแนวคิดของวรเดช จันทรศร, (2552, หน้า 99 – 101) กล่าวว่า ปัญหาของการนำนโยบายไปปฏิบัติด้านสมรรถนะของหน่วยงานที่นำนโยบายไปปฏิบัติ ความสำเร็จของการนำนโยบายไปปฏิบัติส่วนหนึ่งจะขึ้นอยู่กับสมรรถนะของหน่วยงานที่รับผิดชอบในการนำนโยบายไปปฏิบัติว่ามีความสามารถในการดำเนินการให้เป็นไปตามวัตถุประสงค์มากน้อยเพียงใด ทั้งนี้ ด้านสมรรถนะของหน่วยงานยังขึ้นอยู่กับปัจจัยย่อยหลายประการ ได้แก่ ปัจจัยด้านบุคลากร ปัจจัยด้านเงินทุน ปัจจัยด้านวัสดุอุปกรณ์ เครื่องมือเครื่องใช้ เป็นต้น

3) ปัญหาที่อยู่นอกเหนือการควบคุมของผู้บริหาร เป็นปัจจัยทางกายภาพ (Physical Factors) (1) ปัญหาสภาพอากาศ ซึ่งหากดำเนินการตามนโยบายในช่วงฝนตกจะทำให้ น้ำท่วมขังในถังและส่งกลิ่นเหม็นออกมา ทำให้การย่อยสลายของขยะอินทรีย์ ภายในถังนานมากขึ้น (2) ปัญหาน้ำท่วมทำให้ถังขยะเปียกและขยะอินทรีย์ลอยขึ้นมาอยู่บนพื้นดิน เนื่องจากพื้นที่มีน้ำทะเลหนุน หรือการปล่อยน้ำออกจากเขื่อนลงมาสู่ลำคลอง ทำให้เกิดน้ำขึ้นน้ำลงอยู่เป็นประจำ (3) ปัญหาการมีตัวเงินตัวทองมาคุ้ยเศษอาหาร

สอดคล้องกับแนวคิดของ จุมพล หนิมพานิช, (2554, หน้า 540 - 543) กล่าวว่า ปัจจัยหรือเงื่อนไขที่ทำให้การนำนโยบายไปสู่การปฏิบัติ ที่ดีหรือที่สมบูรณ์ได้ ต้องอาศัยปัจจัยที่อยู่นอกเหนือการควบคุมของผู้บริหาร ซึ่งเป็นปัจจัยทางกายภาพ (Physical Factors) หรืออาจจะเป็นปัจจัยทางการเมือง (Political Factors) ซึ่งนโยบายหรือมาตรการจะต้องเป็นที่ยอมรับของผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย และประชาชนกลุ่มต่าง ๆ ปัจจัยเหล่านี้เป็นสิ่งสำคัญทำให้ผู้บริหารยากที่จะเอาชนะได้ และจะส่งผลกระทบต่อกรนำนโยบาย ไปสู่การปฏิบัติที่ดีหรือสมบูรณ์ได้

3. เพื่อเสนอแนะวิธีการแก้ไขปัญหาของการนำนโยบายถึงขยะเปียกลดโลกร้อนไปปฏิบัติในพื้นที่เทศบาลตำบลอัมพวา อำเภออัมพวา จังหวัดสมุทรสงคราม

จากผลการวิจัยพบว่า วิธีการแก้ไขปัญหาของการนำนโยบายถึงขยะเปียกลดโลกร้อนไปปฏิบัติในพื้นที่เทศบาลตำบลอัมพวา อำเภออัมพวา จังหวัดสมุทรสงคราม มีดังนี้

1) เริ่มต้นจากการวางแผนตามขั้นตอนที่เหมาะสม มีความเป็นไปได้ และกำหนดหน้าที่ความรับผิดชอบให้ชัดเจน การสร้างความรู้ความเข้าใจถึงถึงวัตถุประสงค์และประโยชน์ของการขับเคลื่อนนโยบายถึงขยะเปียกลดโลกร้อนให้กับผู้บริหารท้องถิ่น บุคลากร

และเจ้าหน้าที่ของเทศบาล กำนัน ผู้ใหญ่บ้าน ผู้นำชุมชน ออกล. อสม. และจิตอาสาต่าง ๆ อย่างเหมาะสม และประชุมเพื่อหารือแนวทางร่วมกัน และการแนะนำประชาชนให้ปิดฝาถังขยะเปียกให้มิดชิดหรือกรณีฝาปิดไม่สนิทก็ควรหาล้างของที่มีน้ำหกมาทับฝาถังขยะเปียกไว้ เพื่อป้องกันสัตว์มาคุ้ยเศษอาหาร สอดคล้องกับแนวคิดของชูศักดิ์ รุ่งยิ่ง (2566, หน้า 22) กล่าวว่า หลักการนำนโยบายไปปฏิบัติให้เกิดผลสำเร็จจะต้องได้รับการสนับสนุนจากผู้บังคับบัญชา ผู้ขับเคลื่อนนโยบาย และกลุ่มผู้มีส่วนได้ส่วนเสียทุก ๆ ฝ่าย และเข้าใจอย่างชัดเจนว่าทำไมและทำอะไรที่จะทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงตามที่ต้องการ โดยบรรลุวัตถุประสงค์และเป้าหมายที่ตั้งไว้ รวมทั้งจะต้องมีงบประมาณ บุคลากร ทรัพยากร ระบบการวางแผนที่ดี การบริหาร และการติดตามประเมินผลความสำเร็จ

2) ผู้บริหารท้องถิ่น เจ้าหน้าที่ของเทศบาล กำนัน ผู้ใหญ่บ้าน ผู้นำชุมชน ออกล. อสม. และจิตอาสาต่าง ๆ มีการใช้ถังขยะเปียกภายในบ้านของตนเอง เพื่อให้ผู้อื่นได้เห็นเป็นแบบอย่างและตระหนักถึงความสำคัญของถังขยะเปียกมากขึ้น และการจัดทำแผนในการเข้าไปตรวจเยี่ยมและแนะนำการใช้ประโยชน์ของถังขยะเปียกอย่างต่อเนื่อง โดยมีเทศบาลและผู้แทนของเทศบาลในการร่วมกันให้ความรู้ สอบถามปัญหาอุปสรรคและร่วมกันหาทางแก้ไขปัญหาดังกล่าว ที่ประชาชนพบเจอหลังการใช้ถังขยะเปียก สอดคล้องกับแนวคิดของชูศักดิ์ รุ่งยิ่ง (2566, หน้า 22) กล่าวว่า การติดตามผลความคืบหน้า เป็นระยะ ๆ เพื่อให้เข้าใจถึงปัญหาอุปสรรคในขั้นตอนการดำเนินการ และเมื่อเราทราบปัญหาอุปสรรคต่าง ๆ แล้ว ขั้นตอนต่อไปจะต้องมีการประชุมชี้แจงเพื่อสื่อสารให้ผู้อื่นเกิดความเข้าใจและให้ความร่วมมือมากขึ้น ทั้งนี้ หากมีความจำเป็นที่จะต้องปรับเปลี่ยนแผนเพื่อแก้ไขปัญหาลักษณะต่าง ๆ ก็จะสามารถทำได้อย่างทันถ่วงที และสอดคล้องกับผลการวิจัยของ พระครูใบฎีกาสมชาย ฐานวโร (ทิพย์บุญทอง), ไพรัตน์ ฉิมหาด และ เดโช แชน้ำแก้ว, (2564) ที่ศึกษาพบว่า การจัดการขยะเป็นหน้าที่ที่ต้องรับผิดชอบร่วมกัน โดยมีองค์กรหรือหน่วยงานภาครัฐเข้ามามีส่วนร่วม

3) การร่วมกันของเทศบาลและผู้แทนของเทศบาลในการส่งเสริมประชาสัมพันธ์การคัดแยกขยะอินทรีย์ตามหลัก 3R วิธีการใช้ที่ถูกต้อง และประโยชน์ของถังขยะเปียกผ่านเสียงตามสาย เว็บไซต์หรือสื่อออนไลน์ ป้ายประชาสัมพันธ์ และการจัดให้มีการอบรมหรือโครงการต่าง ๆ แก่ประชาชน เพื่อให้ประชาชนเกิดความตระหนักถึงความสำคัญ เข้าใจถึงวิธีการใช้ที่ถูกต้องและประโยชน์ของถังขยะเปียก สอดคล้องกับผลการวิจัยของเบญจมาศ ศรีฤทธิเดช, (2563) และ ยงยุทธ พงสาลี และคณะ, (2564) ที่ศึกษาพบว่า ข้อเสนอแนวทางการจัดการขยะในชุมชนให้เกิดผลสำเร็จ คือ การอบรมให้ความรู้แก่ประชาชน การรณรงค์ประชาสัมพันธ์ในการคัดแยกขยะ และการจัดโครงการฝึกอบรมให้กับผู้ที่เกี่ยวข้องในการบริหารจัดการขยะ และสอดคล้องกับแนวคิดของจุมพล หนิมพานิช, (2554, หน้า 540 - 543) ได้อธิบายว่า หากทุกคนที่เกี่ยวข้องเข้าใจและเห็นด้วยในวัตถุประสงค์หรือเป้าหมายการนำนโยบายไปสู่การปฏิบัติที่ดีหรือที่สมบูรณ์ก็จะสามารถทำได้ไม่ยากนัก

4) การแก้ไขปัญหาสภาพพื้นที่สำหรับครัวเรือนที่ไม่มีพื้นที่ในการฝังถังขยะเปียกหรือสภาพพื้นที่มีปัญหา น้ำท่วมบ่อยครั้งที่เกิดจากทะเลหนุนหรือการปล่อยน้ำจากเขื่อน ควรแนะนำให้ประชาชนคัดแยกขยะอินทรีย์ และนำขยะอินทรีย์ไปใส่ในถังกลางสำหรับใส่ขยะอินทรีย์ที่จัดเตรียมไว้หรือนำขยะอินทรีย์ไปใส่ร่วมกับครัวเรือนอื่น และให้มีเจ้าหน้าที่ไปจัดเก็บขยะอินทรีย์เหล่านั้นมาใส่ในถังขยะเปียก ณ ศูนย์ฝังถังขยะเปียกของเทศบาลหรือของครัวเรือนที่มีความต้องการ หรือการนำขยะอินทรีย์ไปให้กับประชาชนที่มีความต้องการไปใช้ประโยชน์ในการทำการเกษตรต่าง ๆ สอดคล้องกับผลการวิจัยของวันเพ็ญ จิตรเอื้อเพื่อ, (2564) ที่ศึกษาพบว่าวิธีการจัดการขยะอินทรีย์เศษอาหาร โดยการให้ผู้ค้าคัดแยกขยะอินทรีย์เศษอาหารออกจากขยะประเภทอื่น การนำขยะอินทรีย์เศษอาหารบริจาคให้กับบุคคลที่สนใจนำไปใช้ให้เกิดประโยชน์ เช่น การทำน้ำหมักชีวภาพ ปุ๋ยหมัก อาหารของไส้เดือนเพื่อนำมูลของไส้เดือนไปขาย

5) ปัญหาสภาพถังมีการชำรุด เทศบาลควรมีการสำรวจครัวเรือนที่มีความต้องการหรือมีสภาพถังที่ไม่เหมาะสมกับการใช้งาน ซึ่งควรมีการจัดหาถังมาเปลี่ยนให้กับประชาชนในครัวเรือนที่มีปัญหาเหล่านั้น และหากครัวเรือนใหม่มีปริมาณขยะอินทรีย์มาก เทศบาลควรแนะนำให้ใช้ขนาดที่เหมาะสมกับปริมาณขยะอินทรีย์ของแต่ละครัวเรือนมาจัดทำเป็นถังขยะเปียก เช่น ถังน้ำพลาสติกขนาดใหญ่ โองปุ่นซีเมนต์ บ่อซีเมนต์ เป็นต้น สอดคล้องกับแนวคิดของ จุมพล หนิมพานิช, (2554, หน้า 540 - 543) ได้อธิบายว่า การผสมผสานของทรัพยากร ได้แก่ เงิน กำลังคน ที่ดิน เครื่องมือ และอาคารสถานที่ ซึ่งทรัพยากรเหล่านี้ต้องมีมากพอหรือมีความพร้อมตามที่ฝ่ายนโยบายไปปฏิบัติปรารถนาหรือเป็นที่ต้องการต่อการนำนโยบายไปสู่การปฏิบัติที่สัมฤทธิ์ผล

สรุป

กระบวนการนำนโยบายไปปฏิบัติในพื้นที่เทศบาลตำบลอัมพวา เป็นการนำนโยบายไปปฏิบัติจากบนลงล่าง โดยเริ่มต้นจากการมีข้อสั่งการและแนวทางที่ทางจังหวัดและอำเภอแจ้งลงมาตามลำดับ เพื่อให้เทศบาลตำบลอัมพวาดำเนินการตามนโยบายดังกล่าว ผู้บริหารท้องถิ่น ข้าราชการ และเจ้าหน้าที่ของเทศบาลได้ร่วมดำเนินการประชุมชี้แจงผู้ที่เกี่ยวข้อง แต่งตั้งคณะกรรมการ กำหนดหน่วยงานและผู้รับผิดชอบงานนโยบายถึงระยะเป็ยกลดโลกร้อนไปดำเนินการ โดยให้ผู้นำชุมชน อถล. อสม. เป็นส่วนสำคัญในการขับเคลื่อนนโยบายดังกล่าวร่วมกับทีมงานของทางเทศบาล

ปัญหาและอุปสรรคเกิดจาก 1) ปัญหาการไม่ให้ความร่วมมือของประชาชน เนื่องจากวิถีชีวิตของคนในชุมชนที่มีวิถีชีวิตแตกต่างกัน เช่น การนำเศษอาหารไปให้สัตว์น้ำหรือสัตว์เลี้ยง การนำเศษอาหารไปใส่ใต้โคนต้นไม้หรือโยนทิ้งลงในลำคลอง การไม่ได้ทำอาหารที่บ้าน หรือการนำขยะอินทรีย์ไปทำน้ำหมักชีวภาพ ทำให้มีปริมาณขยะอินทรีย์น้อยที่เหลือไปใส่ถัง และการมองว่าเป็นภาระมากกว่าเป็นประโยชน์หากดำเนินการตามนโยบายนี้ 2) ปัญหาสภาพพื้นที่ไม่มีพื้นที่ในการฝังถังขยะเปียกอย่างเพียงพอ และปัญหาน้ำท่วมทำให้ถังขยะเปียกและขยะอินทรีย์ลอยขึ้นมาอยู่บนพื้นดิน สาเหตุเกิดจากพื้นที่มีน้ำทะเลหนุนหรือการปล่อยน้ำออกจากเขื่อนลงมาสู่ลำคลอง ทำให้เกิดน้ำขึ้นน้ำลงอยู่เป็นประจำ 3) ปัญหาการมีตัวเงินตัวทองมาค้ำยเสียเศษอาหาร 4) ปัญหาสภาพอากาศฝนตก ทำให้น้ำท่วมเข้ามาในถังและส่งผลให้น้ำเหม็นออกมา 5) ปัญหาสภาพถังที่ประชาชนได้รับมาอาจมีสภาพชำรุด 6) ปัญหาครัวเรือนที่มีผู้สูงอายุอาศัยอยู่ทำให้เกิดปัญหาในการเดินไปที่ถังขยะลงถังหรือการขุดหลุมเพื่อฝังหรือย้ายถัง 7) ปัญหาขยะอินทรีย์ที่มีปริมาณมากอาจทำถังขยะเปียกที่ประชาชนได้รับมาไม่เพียงพอต่อการใส่ขยะอินทรีย์ในแต่ละวัน และ 8) ปัญหาขาดการสนับสนุนน้ำหมักชีวภาพที่เพียงพอจากทางเทศบาลหรือผู้แทนของเทศบาล

วิธีการแก้ไขปัญหาคือ 1) เริ่มต้นจากการวางแผนตามขั้นตอนที่เหมาะสม มีความเป็นไปได้ และกำหนดหน้าที่ความรับผิดชอบให้ชัดเจนว่าใครรับผิดชอบในเรื่องไหนอย่างไรบ้าง 2) ผู้บริหารท้องถิ่นควรเป็นต้นแบบในการฝังถังขยะเปียก 3) การให้ความสำคัญในการลงพื้นที่ร่วมกับผู้แทนของเทศบาล 4) การสร้างความรู้ความเข้าใจและส่งเสริมประชาสัมพันธ์ผ่านเสียงตามสาย เว็บไซต์ หรือสื่อออนไลน์ และป้ายประชาสัมพันธ์ 5) การจัดให้มีการอบรมหรือโครงการต่าง ๆ ที่ให้ความรู้และมอบสิ่งตอบแทนให้กับผู้เข้าร่วมนโยบายถึงระยะเป็ยกลดโลกร้อน 6) ปัญหาสภาพพื้นที่ ควรมีถังกลางสำหรับใส่ขยะอินทรีย์ตามจุดต่าง ๆ หรือนำขยะอินทรีย์ไปใส่ร่วมกับครัวเรือนอื่น และให้มีเจ้าหน้าที่ไปจัดเก็บขยะอินทรีย์เหล่านั้นมาใส่ในถังขยะเปียกบริเวณศูนย์ฝังถังขยะเปียกของเทศบาลหรือของครัวเรือนที่มีความต้องการ หรือการนำไปใช้ประโยชน์ในการทำการเกษตรต่าง ๆ 7) การแนะนำประชาชนให้ปิดฝถังขยะเปียกให้มิดชิดหรือการหาสิ่งของที่มีน้ำหนักมาทับฝถังขยะเปียกไว้ เพื่อป้องกันสัตว์มาค้ำยเสีย 8) ปัญหาสภาพถังชำรุด ควรมีการสำรวจครัวเรือนที่มีความต้องการหรือมีสภาพถังที่ไม่เหมาะสมกับการใช้งาน ซึ่งควรมีการจัดหาถังมาเปลี่ยนให้กับประชาชนในครัวเรือนที่มีปัญหาเหล่านั้น 9) ควรแนะนำให้ประชาชนใช้ภาชนะที่มีขนาดเหมาะสมกับปริมาณขยะอินทรีย์ของแต่ละครัวเรือนมาจัดทำเป็นถังขยะเปียก หรือการช่วยจัดหาภาชนะดังกล่าวด้วยวิธีการต่าง ๆ มาให้กับประชาชน 10) ควรมีการจัดทำแผนในการเข้าไปตรวจเยี่ยมและแนะนำการใช้ประโยชน์ของถังขยะเปียกอย่างต่อเนื่อง 11) ควรจัดหาน้ำหมักชีวภาพให้กับประชาชน โดยการจัดทำด้วยตนเองหรือขอรับจากครัวเรือนหรือส่วนราชการอื่นที่มีการจัดทำน้ำหมักชีวภาพ เพื่อให้สามารถนำถังขยะเปียกได้อย่างมีประสิทธิภาพมากขึ้น

ข้อเสนอแนะ

จากผลการศึกษา การนำนโยบายถึงระยะเป็ยกลดโลกร้อนไปสู่การปฏิบัติในพื้นที่เทศบาลตำบลอัมพวา อำเภออัมพวา จังหวัดสมุทรสงคราม ผู้ศึกษามีข้อเสนอแนะ ดังนี้

1. เทศบาลควรได้รับความร่วมมือจากทุกภาคส่วนมากกว่านี้ในการช่วยเหลือ สนับสนุนและขับเคลื่อนนโยบายถึงระยะเป็ยกลดโลกร้อนร่วมกัน เพื่อให้เกิดความยั่งยืนและเกิดต่อเนื่องของนโยบาย
2. เทศบาลจะต้องมีการประชาสัมพันธ์ อบรมชี้แจงให้ความรู้ และการทำให้ครัวเรือนที่ยังไม่ให้ความร่วมมือเห็นถึงความสำคัญและประโยชน์ของการใช้ถังขยะเปียกของครัวเรือนอื่นที่มีการใช้ประโยชน์อยู่ และติดตามดูแลการใช้ประโยชน์

ถึงขยะเปียกของประชาชนเป็นประจำอย่างน้อยเดือนละหนึ่งครั้ง ซึ่งอาจจะมีการติดตามด้วยตนเองหรือให้ผู้แทนของเทศบาลเป็นผู้ติดตามดูแลการใช้ประโยชน์

3. เทศบาลควรส่งเสริมการสร้างวิสาหกิจชุมชน โดยสนับสนุนให้เกิดการรวมกลุ่มของสมาชิกในชุมชนในการทำปุ๋ยหมัก และผลิตภัณฑ์น้ำจุลินทรีย์ที่ผลิตจากขยะอินทรีย์นำไปวางขาย หรือจำหน่ายตามงานแสดงสินค้าต่าง ๆ เพื่อสร้างแรงจูงใจในการปฏิบัติตามนโยบายนี้และเพิ่มรายได้ให้กับครัวเรือนในพื้นที่มากขึ้น

4. หากพบปัญหาหรืออุปสรรคเพิ่มเติมที่เกี่ยวข้องกับการใช้ถังขยะเปียกควรนำข้อมูลดังกล่าวมาเข้าที่ประชุมเพื่อหารือร่วมกับทุกภาคส่วนและหาแนวทางแก้ไขต่อไป

5. การกำจัดขยะอินทรีย์มีหลากหลายวิธีที่สามารถช่วยลดปริมาณขยะอินทรีย์ได้เช่นกัน เช่น การทำน้ำหมักชีวภาพ การนำขยะอินทรีย์มาเลี้ยงไส้เดือน การทำปุ๋ยหมักไปไม้ การนำอาหารไปให้สัตว์เลี้ยง เป็นต้น ซึ่งกระทรวงมหาดไทยควรให้ความสำคัญกับการลดปริมาณขยะอินทรีย์ด้วยวิธีการที่หลากหลาย ทำให้ประชาชนมีทางเลือกมากขึ้น มากกว่าการขับเคลื่อนนโยบายถังขยะเปียกลดโลกร้อนเพียงนโยบายเดียว

6. นโยบายถังขยะเปียกลดโลกร้อนเป็นนโยบายที่ช่วยลดภาวะก๊าซเรือนกระจกและมีรายได้จากคาร์บอนเครดิตเพื่อนำไปจัดทำบริการสาธารณะ แต่เมื่อคำนึงถึงรายได้ที่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นได้รับมายังมีจำนวนเงินไม่เพียงพอที่สามารถนำไปจัดทำบริการสาธารณะได้จริง จึงควรพิจารณาปรับราคาให้มีความเหมาะสมมากขึ้น เพื่อทำให้เกิดแรงจูงใจและทำให้ประชาชนเห็นถึงผลประโยชน์ที่จะได้รับกลับมาเพิ่มขึ้น

บรรณานุกรม

- กรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่น, สำนักงานส่งเสริมการปกครองท้องถิ่นจังหวัดสมุทรสงคราม. (2565). โครงการ “แม่กลองรวมพลัง 10 วัน ฝังถังขยะเปียก 100 %”สมุทรสงคราม : ผู้แต่ง.
- กระทรวงมหาดไทย, กรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่น. (2561). การขับเคลื่อนโครงการแม่บ้านมหาดไทย ร่วมใจลดปริมาณ และคัดแยกขยะอินทรีย์หรือขยะเปียกครัวเรือน. กรุงเทพมหานคร : ผู้แต่ง.
- กระทรวงมหาดไทย, กรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่น. (2565). แผนปฏิบัติการขับเคลื่อนโครงการถังขยะเปียกลดโลกร้อน. กรุงเทพมหานคร : ผู้แต่ง.
- กาสิ๊ก เตชะชั้นหมาก, (2565). รูปแบบการบริหารจัดการขยะมูลฝอยชุมชนแบบบูรณาการของจังหวัดลพบุรี. วารสารวิจัยรำไพพรรณี, 16 (1), 171 – 181 สืบค้นจาก<https://so05.tci-thaijo.org/index.php/RRBR/article/view/258682/174074>
- คณะกรรมการพลังงานหอยการค่าไทย. (2566). คาร์บอนเครดิตจากขยะในบ้าน สร้างรายได้ช่วยลดโลกร้อน. ค้นเมื่อ 16 ตุลาคม 2566. จาก <https://www.energy-thaichamber.org/carbon-credit-from-household-waste/>
- จุมพล หนิมพานิช, (2554). การนำนโยบายไปสู่การปฏิบัติ มุมมองในทัศนะทางรัฐศาสตร์การเมืองและรัฐประศาสนศาสตร์ การบริหาร และกรณีศึกษาของไทย : (พิมพ์ครั้งที่ 1). กรุงเทพมหานคร : บริษัทแอดทีฟพริ้นท์ จำกัด.
- ชูศักดิ์ รุ่งยิ่ง, (2566). การลดภาวะโลกร้อนด้วยโครงการถังขยะเปียกเพื่อลดโลกร้อนในพื้นที่จังหวัดสุราษฎร์ธานี. ค้นเมื่อ 15 ตุลาคม 2566. จาก <http://www.personnel.moi.go.th/recruitment/2566>
- ณัฐณรงค์ สุนทรวิภาต, (2563). การจัดการขยะมูลฝอยเชิงบูรณาการขององค์การบริหารส่วนจังหวัดเพชรบุรี. มหาวิทยาลัยรามคำแหง. เทศบาลตำบลอัมพวา, (2565). ข้อมูลพื้นฐาน. ค้นเมื่อวันที่ 11 ตุลาคม 2566, จาก <http://www.amphawa.go.th/page/contents/muangkaen/>
- ธีรพันธุ์ หงษ์น้อย, (2563). ประสิทธิภาพการจัดการขยะมูลฝอย กรณีศึกษาขององค์การบริหารส่วนตำบลลาดหลุมแก้วอำเภอลาดหลุมแก้ว จังหวัดปทุมธานี. มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- เบญจมาศ ศรีฤทธิเดช, (2563). กลยุทธ์การจัดการขยะแบบมีส่วนร่วมขององค์การบริหารส่วนตำบลแหลมใหญ่ จังหวัดสมุทรสงคราม. มหาวิทยาลัยรามคำแหง
- พระครูใบฎีกาสถสมชาย ฐานวโร (ทิพย์บุญทอง), ไพรัตน์ ฉิมหาด และ เดโช แชน้ำ, (2564). แนวทางการจัดการขยะมูลฝอยในครัวเรือน. มหาวิทยาลัยราชภัฏนครศรีธรรมราช.
- ยงยุทธ พงสาลี และคณะ, (2564) โครงการศึกษาวิจัยการจัดการขยะอย่างยั่งยืนบนฐานความร่วมมือของเยาวชนและชุมชนตำบลหนองซอน อำเภอเชียงยืน จังหวัดมหาสารคาม. สำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมวิทยาศาสตร์ วิจัยและนวัตกรรมและสำนักงานกองทุนสนับสนุนการสร้างเสริมสุขภาพ (สสส).
- วรเดช จันทรศร, (2552). ทฤษฎีการนำนโยบายสาธารณะไปปฏิบัติ : (พิมพ์ครั้งที่ 4). กรุงเทพมหานคร : สมาคมนักวิจัยมหาวิทยาลัยไทย.
- วันเพ็ญ จิตรเอื้อเฟื้อ, (2564). การจัดการขยะอินทรีย์เศษอาหารในตลาด กรณีศึกษาพื้นที่เขตคันนายาว กรุงเทพมหานคร, สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์. สืบค้นจาก<http://gseda.nida.ac.th/academics/database/students/>
- สัญญา เคนาภูมิ และบุรฉัตร จันทร์แดง. (2562). ตัวแบบทฤษฎีการนำนโยบายสาธารณะไปสู่การปฏิบัติ. วารสารการบริหาร การปกครองและนวัตกรรมท้องถิ่น, 3(1), 95 - 115.
- สหประชาชาติ ประเทศไทย. (2565). สาเหตุและผลกระทบของการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ. ค้นเมื่อ 20 ตุลาคม 2566. จาก <https://thailand.un.org/th/>
- สหประชาชาติ ประเทศไทย. (2565). เป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืนในประเทศไทย. ค้นเมื่อ 20 ตุลาคม 2566. จาก <https://thailand.un.org/th/sdgs>
- สุดารัตน์ ไชยเฉลิม และคณะ, (2561). การศึกษาคุณภาพของปุ๋ยหมักชีวภาพจากขยะอินทรีย์ในพื้นที่องค์การบริหารส่วนตำบลบ้านหาด อำเภอบ้านลาด จังหวัดเพชรบุรี. มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบุรี. สืบค้นจาก <https://info.uru.ac.th/lrdcenter/file/get/phpkoDC9v1586237697.pdf>